

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

RETEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

PAȘI , VERTICALI

Ianuarie 2025

Comitetul de redacție:

Redactor șef: Daniela Zaharia

Colegiu de redacție: Tiberiu Koos, George Dunca,
Eduard Vinereanu, Norbert Văleanu, Gabriel Dragu,
Mădălin Berbecel, Fabian Badea.

Copertă: Ionatan Vinereanu

Contact: Revista „Pași Verticali”

Bulevardul Metalurgiei, nr.89,

Sector 4, București.

Telefon: 0742878304

Mail: zahariadaniela25@yahoo.com

ISSN 2972 - 1377

ISSN-L 2972 - 1377

CUPRINS

VERBA MAGISTRORUM.....	5
Ioana Dumitrescu, <i>Pomul care iubea copii</i>	6
<i>M-am întâlnit cu primăvara</i>	7
Luminița Dimoiu, <i>Prietenia în lumina Bibliei</i>	8
Anca Mereuță, <i>Fuziune</i>	10
Iulia Drăghici, <i>Nuzică noderma</i>	10
Daniela Ionescu, <i>Alternative didactice de predare specifice elevilor cu cerințe educaționale speciale</i>	11
Elena Vlădescu, <i>Oare am nevoie de franceză?</i>	13
Laurențiu Prună, <i>Privind, suntem schimbați!</i>	15
Florin Bică, <i>Dumnezeu, începutul nostru</i>	25
Laurențiu Bastoreală, <i>Cine citește să înțeleagă!</i>	27
Cristian Manase, <i>Povara altuia</i>	30
Cristinel Sava, <i>Sfârșit - început</i>	32
Daniela Zaharia, <i>Când toate au început să fie ok</i>	34
LIRELE LUI ORFEU.....	36
Daniel Fudulu, <i>Elipsa dragostei</i>	37
<i>Metamorfoza sufletului</i>	37
<i>În mâinile Tale</i>	38
Amalia Petreacă, <i>Din lacrimă un cânt</i>	39
Naomi-Lorena Ochiană, <i>Încrederea</i>	40
Sara-Estera Galeschi, <i>Familia</i>	41
<i>Picăture</i>	42
Miruna Sîrbu, <i>Hei, copilărie, unde ai plecat?</i>	43
Noemi-Alexia Radu, <i>Și eu sunt lumina lumii. Secretul succesului</i>	44
George Dunca, <i>Biblia – Manualul de instrucțiuni al omului</i>	46
TONICILE DEVENIRII.....	51
Florian Copcea, <i>Alexandru Macedonski. O abordare fenomenologică</i>	52
<i>Inadaptatul în câteva din creațiile literare ale lui Urmuz</i>	55
Titu Dinuț, <i>Adică eu</i>	60
<i>Nedumerire infantilă</i>	60
<i>Iarna din calend</i>	61
<i>Panseuri</i>	61
Dan Puric, <i>Un suflet frumos</i>	63
PERPETUUM MOBILE.....	65
Activități ale claselor.....	66

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE.....	109
Proiecte extrașcolare.....	110
Urmărește-ne!.....	141

Verba Magistororum

POMUL CARE IUBEA COPIII

(poveste ilustrată)

Prof. Ioana Dumitrescu

A fost odată-un pom care iubea copiii. Nu mă credeți? Stați să vă spun.... Pomul nostru era un cireș frumos, cu trunchiul neted și brun. Era un copac mândru, care își bucura ochii în fiecare zi și a cărui coroană oferea adăpost de arșița verii. Statura lui falnică și ramurile mereu încărcate smulgeau câte un zâmbet până și celui mai ursuz moșneag....

Cireșul nostru avea o slăbiciune pentru copii. Deși toți prietenii lui nu știau cum să facă să scape de acei pui de oameni care le rupeau crengile și îi răneau în căutare de roade, el își lăsa înadins ramurile în jos, ca toți puștii să ajungă mai ușor...

În fiecare primăvară rodea de două ori: o dată pentru a le oferi îndrăgostiților din florile lui roz, minunate (deoarece toți doreau să se bucure de ele), iar a doua oară, pentru fructele dulci și zemoase. De cum apăreau primele mărgele roșii, piticii dădeau buzna. După ei veneau ștregarii mai mari. Liceenii aflați în drum spre școală nu-l ocoleau niciodată. Cireșul își împărțea cu drag din fructe, din ramuri, din flori. Nu se plângea de brațele rupte. Își astupa rănila cu alți lăstari și părea că singura lui bucurie era dăruirea. Până-ntr-o primăvară, când n-a mai rodit....

Se minunau cu toții de coroana stearpă și își aminteau de multele flori ce se scuturaseră împodobind alea ca pe-o prințesă în primăverile trecute. Dar unde erau florile? Unde erau fructele cu dulceața aceea pe care o căutau cu toții și de care se bucurau fără vreun merit? Roadele cireșului dispăruseră. Câțiva băieți mai curajoși începură să sape la rădăcină, crezând că pomul își va reveni. Însă, când săpară mai adânc, găsiră lecția: rădăcinile pomului se uscaseră, pentru că ani de zile nimeni nu se îngrijise să-l ude. Cireșul dăduse tot ce avea, fără măsură, fără rezervă, iar inima pomului se chircise pentru că nicio mână iubitoare nu adusese stropii aceia de dragoste care întrețin viața.....Copiii rămasera triști, pe poteca unde altădată răsunau mereu glasuri vesele.

Lecția avea gust sălbatic, de ramură amară, asemenea zilelor în care darnicul pom și-ar fi dorit un pahar de apă dulce....

Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. (Matei 7:12)

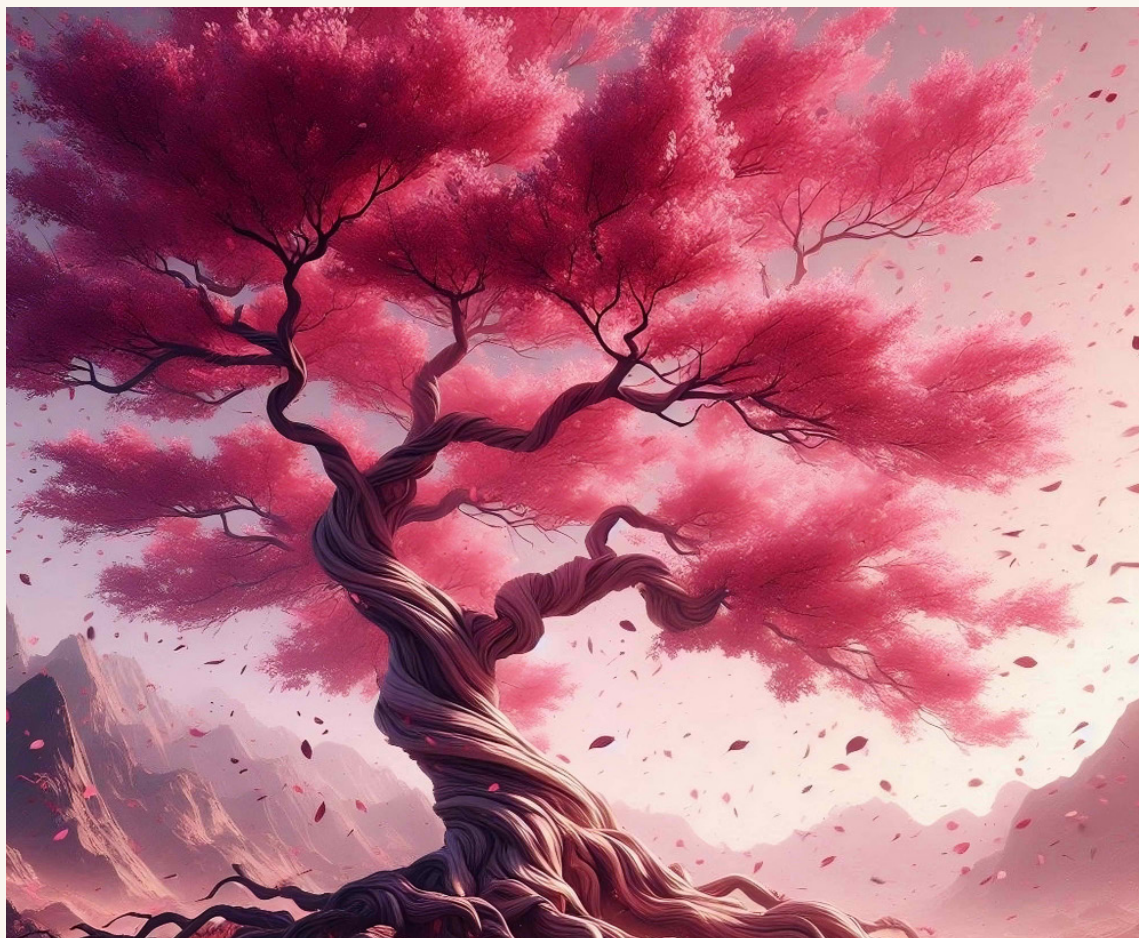
M-am întâlnit cu primăvara

*M-am întâlnit cu primăvara
Într-un târziu, când se-nserase,
Și zarzării cu plete albe
Stăteau de strajă pe la case...*

*Era aceeași, parfumată,
Cu glas de mierlă-așa duios,
Cu vorbe bune aninate
În ram de sus și până jos....*

*Și, sub magnolii înflorite,
Am mers la pas un ceas de vreme:
Arome dulci pluteau în aer;
Iar ochii mei șopteau poeme...*

*M-am întâlnit cu primăvara
Într-un amurg înmiresmat,
Și ghețurile s-au topit
Când sufletul mi-a-mbrățișat.*

PRIETENIA ÎN LUMINA BIBLIEI

Prof. Luminița Dimoiu

Am văzut de-a lungul carierei de dascăl cât de mult contează pentru dezvoltarea personală prietenii pe care și-i aleg elevii și tinerii noștri. Foarte puțini sunt copiii care aleg să nu aibă prieteni și să rămână solitari pe o traiectorie prestabilită de părinți sau de ei înșiși. Avem nevoie de prieteni și suntem încurajați de la o vârstă fragedă să ne facem prieteni.

Ei se pot încadra într-una din cele două mari categorii: **prieteni care aduc un plus de valoare vieții tale și prieteni care scad din valoarea vieții tale**, cu alte cuvinte, prieteni care te fac să devii mai bun și prieteni care te fac să cultivi înclinațiile rele. Pentru fiecare categorie voi exemplifica cu Biblia.

Prietenia lui David cu Ionatan - toată lumea știe despre ea și este considerată **un model ideal de prietenie**. De ce oare? Este o prietenie atipică din cel puțin două puncte de vedere: Ionatan este prințiar, David păstor și nu sunt de vârste apropiate, Ionatan este mai mare decât David cu douăzeci și ceva de ani, ca o diferență de vârstă dintre un tată și fiul său. Prietenia lor începe fără o cunoaștere prealabilă, după ce David îl învinge pe filisteanul Goliat, conform raportului biblic: *Și, de atunci, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.* (1 Samuel 18:1). Nu numai atât, Ionatan s-a dezbrăcat și i-a dat și însemnele puterii lui, acelea care-l recomandau ca prinț și ca fiu al împăratului, practic a renunțat la identitatea lui și i-a dat-o lui David: *A scos mantaua pe care o purta, ca s-o dea lui David și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și cingătoarea lui.* (1 Samuel 18:4)

Gestul acesta a dat valoare vieții lui David, Ionatan a recunoscut că David va deveni ceea ce el nu ar putea fi vreodată (împăratul lui Israel), admirația și respectul au luat locul invidiei și s-a născut o prietenie în care David a crescut, iar Ionatan s-a micșorat. E de la Dumnezeu să consideri pe altul mai presus de tine, să prețuiești pe altul mai mult decât pe tine și să te jertfești pentru a-i pune în valoare darurile și talentele lui. Cu astfel de prieteni vă doresc să vă înconjurați! Va fi ferice de voi!

Cealaltă categorie de prieteni sunt cei care te jefuiesc de tot ce ai mai bun, mai nobil și te trag după ei în umbra compromisurilor și a faptelor reprobabile, cu scopul de a te manipula mai ușor și mai sigur. O astfel de prietenie este descrisă în Biblie, în 2 Samuel 13 (*Amnon curvește cu soră-sa*) și ne captează atenția chiar cu versetele de început ale capitolului: *După aceea, iată ce s-a întâmplat. Absalom, fiul lui David, avea o soră frumoasă, numită Tamar, și Amnon, fiul lui David, a iubit-o. Amnon era atât de chinuit din această pricină, încât a căzut bolnav după soră-sa Tamar, căci era fecioară și-i venea greu lui Amnon să-i facă ceva. Amnon avea un prieten, numit Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David. Și Ionadab era un om foarte șiret.* (versetele 1, 2 și 3).

Erau prieteni, dar erau și rude de sânge, erau verișori primari. O conexiune foarte

strânsă între cele două personaje! Prietenul șiret îl trage de limbă pe prietenul *bolnav*, află care e problema și ticluiește pe loc un plan care s-o atragă pe Tamar în capcană. Această capacitate de a crea pe loc un scenariu arată cât de versat era Ionadab, cât de mult exersase cu șiretlicurile, încât acestea au devenit un mod de viață și nu putea să trăiască decât prin ele. Numai un astfel de om știe să se folosească de o intenție bună, de o motivație bună pentru a obține un deznodământ tragic. Tamar este dezonorată prin viol de către fratele său vitreg Amnon și ajunge să fie foarte mult urâtă de către acesta, semn că iubirea lui pentru ea a fost doar o pasiune bolnavă și un pretext pentru fapta lui. Absalom, fiul regelui David și fratele ei bun, pune la cale uciderea lui Amnon și fuge de la curtea împăratului, fiind căutat pentru crimă, iar timp de 5 ani nu mai vede fața tatălui său îndurerat. Și Ionadab *cel șiret*, cu el ce s-a întâmplat? A avut muștrări de conștiință, a recunoscut că din vina lui s-au petrecut aceste tragedii? Nu, nicidecum! El a scăpat basma curată. Iată ultima referire pe care Biblia o are despre el: *Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David, a luat cuvântul și a zis: „Să nu creadă domnul meu că toți tinerii, fiii împăratului, au fost uciși, căci numai Amnon a murit; aceasta este urmarea unei hotărâri a lui Absalom din ziua când Amnon a necinstit pe soră-sa Tamar.* (2 Samuel 13:32).

Acestea sunt consecințele unei prietenii vicioase: durere, suferință și moarte, nu numai pentru tine, ci pentru toți cei apropiați din familia ta.

Schimbați în această istorisire prietenul șiret cu unul care îl prețuiește și-i dă sfaturi înțelepte lui Amnon și rescrieți singuri narațiunea!

Tu ce fel de prieteni ai, dragul meu tânăr, draga mea tânără? **Ionatani** sau **Ionadabi**? Ei seamănă ca denumire și asta creează confuzie, ești tentat să nu mai pui preț pe o literă sau două care fac diferența, ca și cum n-ar mai conta.

Caută ajutorul lui Dumnezeu în alegerea prietenilor și nu vei da greș!

FUZIUNE

Prof. Anca Mereuță

Când a sosit secunda de lacrimă și sare,
 Tot cobaltul din cer s-a cufundat în mare,
 Că n-a putut, alături, departe să mai stea
 Și să reflecte unda, când valul se spărgea...
 Și contopite pururi, în vals rostogolit,
 În haosul albastru, s-au reîntors în mit...

NUZICĂ NODERMĂ

Prof. dr. Iulia Drăghici

Aiurealino, ma non poco
 Scroll
 Scroll!
 Gol-gol
 Tik-Tok
 Viață ioc
 A. I.
 Vine vai
 D.C. al Fine.

ALTERNATIVE DIDACTICE DE PREDARE SPECIFICE ELEVILOR CU CERINTE EDUCATIONALE SPECIALE

Aplicație: **Povestea lui Harap-Alb** de Ion Creangă

Prof. Daniela Ionescu

VERBA MAGISTRORUM

Învățământul integrat presupune adaptarea procesului educațional astfel încât toți elevii, inclusiv cei cu cerințe educaționale speciale, să aibă șanse egale de învățare. Adaptarea diferențiată este esențială în acest context, mai ales când vine vorba de opere literare parțial complexe, precum basmul cult **Povestea lui Harap-Alb** de Ion Creangă, care promovează o serie de principii morale și spirituale, imperios necesare perioadei contemporane.

1. Identificarea nevoilor educaționale ale elevilor cu CES.

Pentru a adapta procesul didactic, este important ca profesorii să identifice:

Conținut cognitiv: unii elevi pot avea dificultăți în înțelegerea semnificațiilor sau a mesajelor care se regăsesc în opera literară;

Stiluri de învățare: anumiți elevi învață mai bine prin activități vizuale, auditive sau practice.

Tipuri de cerințe educaționale: elevii pot avea tulburări de învățare, deficiențe de auz/văz, tulburări de atenție, dixelexie, disgrafie, discalculie.

2. Alternative de predare diferențiată

2.1. Povestirea și dramatizarea

Adaptare pentru CES: Se poate utiliza povestirea simplificată, cu fraze scurte și clare, pentru elevii cu dificultăți de înțelegere a limbajului.

Dramatizarea:

Organizarea unei scenete bazate pe episoade-cheie (cum ar fi întâlnirea cu Spânul sau probele din final) permite învățarea activă și dezvoltarea abilităților de colaborare. Elevii pot interpreta roluri simple și pot folosi suporturi vizuale (măști, costume) pe care și le confecționează singuri sau cu sprijinul familiei, din materiale reciclabile.

2.2. Utilizarea materialelor vizuale.

Ilustrații și benzi desenate create de ei sau împreună cu alți colegi. În permanență echipele de lucru trebuie să fie omogene. Este important să creștem gradul de toleranță. În acest mod, elevii pot înțelege mai ușor momentele importante ale basmului cu ajutorul imaginilor. Profesorii pot crea hărți conceptuale, care să redea momente importante, cum ar fi plecarea lui Harap-Alb sau întâlnirea cu personajele himerice (Gerilă, Păsări-Lăți-Lungilă).

Hărți conceptuale: Acestea ajută la structurarea informațiilor (prezentarea unor personaje, acțiuni sau simboluri) într-un mod vizual.

2.3. Învățarea prin joc

Jocuri de asociere: Elevii pot asocia imagini cu personaje (Harap-Alb, Spânul, Sfânta Duminică) sau obiecte simbolice (trei smicele de măr dulce, pielea ursului etc.).

Aplicații interactive: Platformele digitale precum Kahoot pot fi utilizate pentru a crea întrebări despre text, adaptate nivelului fiecărui elev.

2.4. Adaptarea textului

Lectura fragmentată: Fragmentarea textului în secvențe ușor de înțeles sau oferirea unei variante simplificate a basmului pentru elevii care întâmpină dificultăți în procesarea unui limbaj arhaic.

Lectură audio: Înregistrarea poveștii sau utilizarea unei variante audio permite elevilor cu dificultăți de citire să se concentreze pe înțelegerea poveștii.

2.5. Dezbateră și reflecția

Profesorii pot stimula discuții despre valorile și simbolurile din basm (cum ar fi loialitatea, prietenia, curajul), adaptând întrebările pentru a fi accesibile tuturor elevilor. De exemplu: *Ce crezi că înseamnă curajul?*

3. Integrarea tehnologiei digitale

Tehnologia modernă oferă resurse deosebite pentru învățarea diferențiată:

Folosirea unor aplicații digitale: elevii pot explora varianta digitală a textului, videoclipuri explicative despre basm.

4. Evaluarea diferențiată

Evaluarea trebuie să reflecte efortul și progresul fiecărui elev:

Proiecte creative: Elevii pot crea un desen, o poveste scurtă, inspirată de Harap-Alb sau o compunere despre personajul lor preferat.

Teste adaptate: Întrebările pot varia în funcție de nivelul de dificultate, iar elevilor li se poate oferi opțiunea de a răspunde oral sau se pot realiza niște quiz-uri.

Predarea basmului cult **Povestea lui Harap-Alb** de Ion Creangă într-un context incluziv necesită flexibilitate, creativitate și utilizarea metodelor diferențiate. Abordările adaptate permit elevilor cu CES să se bucure de cunoașterea culturii literare românești, dezvoltându-și în același timp competențele cognitive, emoționale și sociale. Prin integrarea elementelor vizuale, tehnologiei și activităților interactive, cadrele didactice pot transforma acest basm într-o experiență educativă deosebită pentru elevi.

Bibliografie:

1. https://www.google.ro/search?q=cerinte+educa%C8%9Bionale+speciale&sca_esv=5
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia
3. Curs de educație incluzivă, Lumos, ProtectigChildrenProvidingSolutions
4. Didactica limbii și literaturii române, Emanuela Ilie, Ed.Collegium Polirom, ediția .a II- a, 2020

OARE AM NEVOIE DE FRANCEZĂ?

Prof. Elena Vlădescu

VERBA MAGISTRORUM

Cine ar putea să scrie un astfel de text dacă nu o profă de... FRANCEZĂ?! Eu sunt profa nouă din liceu și în acest colțișor, ție, elev de LTA, îți voi scrie câteva lucrșoare despre materia mea și despre experiența pe care o am cu această limbă. Sper să nu te plictisească și să ai puterea și curiozitatea să le citești până la final.

Voi începe prin a-ți spune cum vedeam eu franceza atunci când eram ca tine, elevă în liceu. Întâi și-ntâi, să știi că am avut o profă super... dar extrem de riguroasă. Nu prea respiram la ora dânzei. Era în categoria profilor la care nu prea îți permiteai să suflă un cuvânt în plus sau, Doamne ferește,... să vii cu tema nefăcută, ori să nu îți scrii toate notițele pe caiet. Și asta, nu că ne-ar fi verificat doamna profesoară, nuuu! Știai că după toate exercițiile urmează un super test la care aveai nevoie de tot ce ai făcut în timpul orelor.

Acum, să trecem peste partea asta, cu care m-am obișnuit, să zicem, în timp.

În clasa a noua, aveam foarte multe temeri, ca și voi de altfel: *Oare mă voi descurca și la materia asta? Oare pot să țin pasul cu mine? Dar cu ceilalți din clasă? Ce fel de materiale trebuie să folosesc? Oare îmi strică media profa asta?* Eram la filologie și pentru mine această disciplină prezenta destul de multe provocări, mai ales că nu aveam un bagaj de cunoștințe prea grozav. Primul an a fost greu, foarte greu. Al doilea, așa și așa. Prin clasa a unsprezecea am început să prind și eu drag de materie și chiar am ajuns să merg pe la olimpiadă sau să dau examenul DELF (pentru cine nu știe, este echivalentul Cambridge-ului de la engleză). Nu am avut rezultate extraordinare. Nu! Nici pe departe.

Acum, poate vei dori să îmi pui o întrebare întrebătoare: *De ce v-ați făcut profă de franceză?*

Hmm, răspunsul meu pentru tine poate fi surprinzător... sau nu! Să știi că târziu, printr-o împrejurare mai mult sau mai puțin fericită (acum, să știți că tind spre cea de-a doua variantă și îmi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta) am ajuns să fiu profă de franceză. Toată viețișoara mea din perioada studiilor de după liceu am visat că voi fi profă de... română! Da, română, nu franceză! Limba franceză era opțiunea 2, dar nu prea am luat-o în considerare. Mai exact, 5 ani m-am pregătit pentru visul meu, însă, se pare că nu a fost pentru mine. Dumnezeu îmi pregătise ceva și mai grozav și a rânduit în așa fel încât să îmi deschidă ochii și să îmi dau seama că opțiunea 2 era, de fapt, opțiunea perfectă pentru mine.

Încă din primul an petrecut la catedră, mi-a plăcut enorm ceea ce fac: să interacționez cu copiii, să le pregătesc materiale cât mai atractive, să cântăm, să facem mici proiecte. Nu pot spune că am mers la școală de drag din prima, dar acum, în acest an școlar, vă spun sincer că fiecare zi și fiecare dimineață de la 8:00 fix este o bucurie să vin aici, la LTA, să vin la voi.

Acum, revenind la întrebarea din titlu? *Oare am nevoie de franceză?*

Hmm, răspunsul poate fi diferit pentru fiecare în parte: poate da, poate nu! Nu știu! Asta depinde de tine sau de voi. Dar vă spun sigur că orice cunoștință/achiziție în plus față de materiile preferate de tine poate reprezenta un atu pe viitor.

Poate că după liceu, vei merge la medicină, la politehnică sau la ASE, limbi străine sau psihologie... nu am de unde să știu ce vei face tu și ce îți va face plăcere să studiezi, dar sunt absolut sigură că un nivel B1 sau B2 în CV-ul tău la franceză va înclina balanța înspre tine atunci când vei aplica, poate, pentru o mobilitate *Erasmus*, o bursă de studii în străinătate sau chiar la un job.

La oră încerc (și crede-mă, chiar mă străduiesc) să fac în așa fel încât ca fiecare elev să aibă un cuvânt de spus, să își dezvolte o idee nouă, să învețe un cuvânt, să asculte un cântec, să se uite la un videoclip scurt care să îi pună creierul în mișcare. Încă nu îmi dau seama cât de eficientă sunt, dar vă promit că mă străduiesc să fac lucrurile cât mai bine cu putință.

Oare am nevoie de franceză? DA, NU, POATE! Ceea ce te rog eu, drag elev, este să îți deschizi mintea cât poți de mult pentru a vedea în ce măsură această materie poate să te ajute și pe tine!

PRIVIND, SUNTEM SCHIMBAȚI!

Prof. Laurențiu Prună

VERBA MAGISTRORUM

De obicei, ne folosim ochii pentru a privi, dar cred că puțini suntem conștienți că privitul are consecințe pentru noi. În ziua de azi, ne folosim ochii multe ore pentru a privi un ecran. Specialiștii au observat că adolescenții care privesc ecranele au un vocabular mai sărac, abilități de comunicare mai scăzute și tind să evite mai mult contactul vizual. Nivelul de creativitate scade, capacitatea de a rezolva probleme scade și ea. Atunci când folosim telefonul sau ne uităm la TV înainte de culcare, vom adormi mai greu. **Vă rog să rețineți prima idee importantă a acestei prezentări: privind, suntem schimbați!** Avem mai puține cuvinte în vocabular, devenim mai săraci în abilități de comunicare, devenim lipsiți de creativitate și nu ne mai putem odihni cum trebuie.

Există o lege a minții, scrie Ellen G White, și anume că aceasta se adaptează treptat la subiectele asupra cărora este obișnuită să mediteze. Dacă este preocupată numai cu aspecte lipsite de valoare, ea va deveni slabă și incapabilă. Dacă nu este niciodată solicitată să se ocupe de probleme serioase, după un timp, își va pierde aproape în întregime orice capacitate de dezvoltare.

Din punct de vedere al influenței educative, Biblia este fără rival. În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea descoperă subiecte care inspiră gândirea cea mai profundă și trezesc aspirațiile cele mai înalte.

În contemplarea umilă și plină de respect a adevărilor prezentate în Cuvântul Lui, cercetătorul este adus în comuniune cu mintea infinită. Un asemenea studiu nu numai că va înnobila și curăți caracterul, dar, în același timp, va dezvolta capacitățile intelectuale și le va conferi noi puteri. (E.G. White, Patriarhi și profeți)

Vreau să vă îndrept atenția și imaginația către Dumnezeu. Desigur că pentru unii nu va fi interesant, dar mă încapățânează să cred că elevii LTA au printre preocupările lor căutarea lui Dumnezeu. Mi-am propus de câteva luni să studiez Biblia într-un mod în care nu am mai făcut-o până acum. Am zis să încep cu Geneza și să consemnez în jurnalul meu de studiu cine este Dumnezeu. Cine zice Biblia că este Dumnezeu? De atunci, mă uit înspre Dumnezeu cum nu am mai făcut-o vreodată. Haideți să priviți împreună cu mine! Acordați-mi câteva minute pentru a vă relata ceea ce am descoperit și vă rog să faceți acest exercițiu împreună cu mine!

Dumnezeu este creator.

- Este o expresie din care înțeleg că fiecare dintre cele trei Persoane ale Trinității a participat la actul creației: *La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.* (Gen 1:1)
- Dumnezeu a creat: lumina - în prima zi, cerurile – în a doua zi, vegetația de pe pământ – în a treia zi, soarele, luna și stelele – în a patra zi, viețuitoarele din ape și care zboară, vitele și celelalte ființe care umblă sau se târăsc pe pământ + omul în a șaptea zi.

- Dumnezeu face totul perfect: *Dumnezeu S-a uitat la tot ce a făcut și iată că toate erau foarte bune.* (Gen 1:31)

Dumnezeu este creativ / inovator.

- Gen 1:5-31: a dat numele zilelor: prima, a doua... a șaptea.
- Dă denumiri lucrurilor: *Dumnezeu a numit lumina „zi”, iar întunericul l-a numit „noapte”* (Gen 1:5); *Dumnezeu a numit întinderea „ceruri”.* (Gen 1:8); *Dumnezeu a numit uscatul „pământ”, iar apele care au fost adunate, le-a numit „mări”.* (Gen 1:10)
- Creează un ecosistem, reguli de viață pe care le pune în firea tuturor viețuitoarelor.
- Inventează odihna (pentru om, însă El nu obosește) și îl învață cum să se odihnească în Sabat: *Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea pe care a făcut-o în creație.* (Gen 2:3)
- Dintr-o coastă a lui Adam, (procedura nu este detaliată) o creează pe Eva. *Și, din coasta pe care a luat-o din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la Adam.* (Gen 2:22)
- Dă numele speciei umane: *I-a creat bărbat și femeie. În ziua în care i-a creat, i-a binecuvântat și le-a pus numele de „om”.* (Gen 5:2)

Dumnezeu este primul nutriționist.

- Dumnezeu indică pentru om prima dietă: *Apoi Dumnezeu a zis: „Iată, v-am dat orice plantă care face sămânță și care este pe suprafața întregului pământ și orice pom care are fruct cu sămânță în el. Le veți avea ca hrană.”* (Gen 1:29)
- Dumnezeu indică pentru toate celelalte vietăți următoarea dietă: *Iar oricărei vietăți a pământului, oricărei păsări a cerului și oricărui animal care se târăște pe pământ, tuturor acestora deci, care au suflare de viață în ele, le-am dat ca hrană orice plantă verde.* (Gen 1:30)
- Dumnezeu permite modificări în dietă: *Tot ce se mișcă și are viață va fi hrana voastră. Așa cum v-am dat plantele verzi, tot așa, acum, vă dau totul. Numai să nu mâncați carne cu viața ei, adică sângele ei.* (Gen 9:3-4)

Dumnezeu este echilibrat.

- După o perioadă de muncă, urmează una de odihnă. Fără îndoială că acesta a fost șablonul pe care trebuia să-l aplice umanitatea în toată istoria ei. Să alterneze perioadele de muncă și odihnă. La 6 zile lucrate, urma una de odihnă: *În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse. El S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse.* (Gen 2:2)

Dumnezeu este cel mai talentat modelator în lut.

- Dumnezeu se murdărește pe mâini și creează un trup în nările căruia suflă viață: *Atunci Domnul Dumnezeu l-a creat pe Adam din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflare de viață, iar Adam a devenit un suflet viu.* (Gen 2:7)
- Dumnezeu se murdărește pe mâini și creează viețuitoarele: *Domnul Dumnezeu a creat din pământ fiecare vietate a câmpului și fiecare pasăre a cerului.* (Gen 2:19)

Dumnezeu este cel mai bun grădinar.

- *Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden. (Gen 2:8)*
- *Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni pentru hrană, precum și Pomul Vieții, în mijlocul grădinii, și Pomul Cunoașterii Binelui și a Răului. (Gen 2:9)*

Dumnezeu oferă un sens existenței umane.

- *Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, în est, și l-a pus acolo pe omul pe care îl crease. (Gen 2:8)*
- *Domnul Dumnezeu l-a luat pe Adam și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. (Gen 2:15)*

Dumnezeu este clar și concis în cerințele pe care le are pentru om.

- Dumnezeu nu este ambiguu, nu bate apăsuri. El are cerințe explicite și clare: *Domnul Dumnezeu i-a poruncit lui Adam, zicând: „Să mănânci, desigur, din orice pom din grădină, dar din Pomul Cunoașterii Binelui și a Răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, sigur vei muri!”* (Gen 2:16-17). Este interesant că Dumnezeu îi trasează această restricție lui Adam înainte de a o crea pe Eva. Așa că bărbatul a avut datoria de a o informa pe femeie ulterior.
- Înainte de a fi ispitiți, oamenii au fost informați cu subiect și predicat despre restricția de a nu se hrăni din ce este interzis: *Femeia i-a răspuns șarpelui: Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină, dar, despre pomul care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu-l atingeți, ca nu cumva să muriți.”* (Gen 3:2-3)

Dumnezeu este cel dintâi anestezist și chirurg.

- *Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, iar acesta a adormit. El a luat una dintre coastele lui și a închis carnea la locul ei. (Gen 2:21)*

Dumnezeu este Cel Care ia inițiativa primul. El îl caută pe om și nu invers.

- *Dar Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam și i-a zis: Unde ești? (Gen 3:9)*
- În momentul în care Cain s-a mâniat pe fratele lui Abel, Dumnezeu a luat inițiativa și a vorbit cu cel nervos, nelăsând să vadă cum se vor întâmpla evenimentele: *Domnul i-a zis lui Cain: „De ce te-ai mâniat și de ce ți s-a întristat fața? Dacă faci ce este bine, oare nu vei fi primit? Dar dacă nu faci ce este bine, păcatul pânzește la ușă. Dorința lui este împotriva ta, dar tu să-l stăpânești.”* (Gen 4:6-7)
- După ce Cain l-a ucis pe Abel, Domnul l-a căutat pe ucigaș și l-a întrebat de vorbă: *Atunci Domnul l-a întrebat pe Cain: „– Unde este Abel, fratele tău?”* (Gen 4:9)
- Dumnezeu propune și face legământul cu Noe după finalizarea potopului: *„Iată, Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmașii voștri și cu orice ființă vie care este cu voi – păsări, vite și orice vietate a pământului care este cu voi, toate cele care au ieșit din arcă – cu orice vietate a pământului. Închei legământul Meu cu voi: niciodată nu vor mai fi nimicite toate făpturile de apele unui potop și nu va mai fi*

un potop care să distrugă pământul. “ (Gen 9:9-11)

- După ce reușește să aibă un atac surpriză asupra prădătorilor, Avram îl eliberează pe Lot și compania. Evident că era în pericol. Fără să aștepte vreo invitație, Dumnezeu îl caută pe Avram și îi propune un legământ (reînnoit): *După toate acestea, Cuvântul Domnului i-a vorbit lui Avram într-o vedenie, zicând: „Avram, nu te teme! Eu sunt scutul tău, răsplata ta cea foarte mare.”* (Gen 14:1)
- Fără să i se ceară (cel puțin în Biblie nu este prezentată nicio rugăciune în acest sens), Dumnezeu înțelege nevoia socială și emoțională a lui Avraam și îi promite: *În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avram, zicând: „Descendentului tău îi dau această țară, de la Râul Egiptului până la Râul cel Mare, râul Eufrat.”* (Gen 15:18)

Dumnezeu a fost primul croitor din istorie.

- După ce omul a păcătuit, Dumnezeu i-a făcut haine de piele: *Domnul Dumnezeu a făcut niște tunici din piele pentru Adam și pentru soția sa și i-a îmbrăcat.* (Gen 3:21)

Dumnezeu a adus prima jertfă.

- Hainele de piele făcute pentru omul păcătos au fost făcute din piele de animale. Probabil că în acea ocazie jenantă, Dumnezeu l-a învățat pe Adam cum se aduce o jertfă, i-a explicat ritualul și l-a instruit ce să facă și când. Probabil că plângeau amândoi și apoi și-au luat *la revedere* Unul de la altul. Oare cât a durat șederea primului cuplu în Eden?

Dumnezeu este cel mai bun psiholog.

- *Domnul i-a zis lui Cain: „De ce te-ai mâniat și de ce ți s-a întristat fața? Dacă faci ce este bine, oare nu vei fi primit? Dar dacă nu faci ce este bine, păcatul pândește la ușă. Dorința lui este împotriva ta, dar tu să-l stăpânești.”* (Gen 4:6-7)

Dumnezeu poate decide nașterea / durata de viață a unei ființe.

- Eva despre Dumnezeu: El este cel care decide ce se întâmplă cu noi. Greu de spus ce a gândit Eva despre Dumnezeu în toată perioada cuprinsă între primul păcat și nașterea lui Set, dar este cert că, la acel moment, ea a avut despre Creator următoarea opinie: *Dumnezeu a decis să am un alt urmaș în locul lui Abel, deoarece Abel a fost ucis de Cain.* (Gen 4:25)
- În contextul potopului, Dumnezeu decide să scurteze viața omului: *Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pentru totdeauna în om, pentru că omul este carne păcătoasă; zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”* (Gen 6:3)
- Uneori, Dumnezeu oferă și justificări pentru gesturile Sale: *Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor. Iată, le voi distruge împreună cu pământul.”* (Gen 6:13)
- Dumnezeu îi spune lui Avram că El Se va îngriji de nașterea moștenitorului său: *Dar iată, Cuvântul Domnului a venit la el, zicând: „Nu acesta va fi moștenitorul tău, ci unul care se va naște din tine, el îți va fi moștenitor.”* Apoi l-a dus afară

și i-a zis: „Uită-te la ceruri și numără stelele, dacă poți!” El i-a zis: „Așa vor fi urmașii tăi!” (Gen 15:4-5)

Dumnezeu vede tot ce se întâmplă pe pământ, dar și în interiorul omului.

- Dumnezeu citește gândurile și știe direcția în care se îndreaptă omul: *Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că fiecare înclinație a gândurilor inimii lui era toată ziua numai înspre rău.* (Gen 6:5)
- *Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că acesta era pervertit, căci orice făptură își pervertise calea pe pământ.* (Gen 6:12)
- *Domnul a coborât să vadă cetatea și turnul pe care le construiau oamenii.* (Gen 11:5)

Dumnezeu a proiectat primul vapor.

- I-a dat lui Noe cele mai prețioase instrucțiuni: *Fă-ți o arcă din lemn de gofer. Să faci în arcă niște încăperi și s-o acoperi cu smoală pe interior și pe exterior. Să o faci astfel: arca să aibă lungimea de trei sute de coți, lățimea – de cincizeci, iar înălțimea – de treizeci. Să faci pentru arcă un acoperiș, pe care să-l termini la un cot deasupra. Să pui la arcă ușa, pe o parte a sa, și să faci trei punți: una jos, a doua la mijloc, iar a treia sus.* (Gen 6:14-16)
- Elementele de amănunt organizatoric arată că totul a fost planuit în detaliu. Dumnezeu este ordonat: *Din tot ce este viu, din orice făptură, să aduci în arcă două din fiecare, ca să le ții în viață împreună cu tine. Ele să fie un mascul și o femelă. Să vină la tine înăuntru, ca să le ții în viață, câte două din fiecare fel de păsări, din fiecare fel de animale și din orice târătoare a pământului, după felul ei. Iar tu ia cu tine din fiecare fel de hrană care se poate mânca și depoziteaz-o. Aceasta va fi hrana ta și a lor.* (Gen 6,19-21) De asemenea, *ia cu tine șapte perechi din toate animalele curate, mascul și femelă, și câte o pereche din animalele necurate, mascul și femelă. Ia câte șapte perechi din păsările cerului, mascul și femelă, ca să le păstrezi vie sămânța pe fața întregului pământ, pentru că, peste șapte zile, voi trimite ploaie pe pământ timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului toate viețuitoarele pe care le-am făcut.* (Gen 7:2-4)

Dumnezeu este stăpânul fenomenelor meteo și poruncește vântului, ploii și întregii naturii.

- *Iată că Eu voi aduce un potop de apă pe pământ, ca să distrug orice făptură de sub ceruri, care are suflare de viață în ea. Și tot ce este pe pământ va pieri.* (Gen 6:17)
- *Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe și de toate vietățile sălbatice și toate animalele care erau cu el în arcă. Dumnezeu a făcut să sufle un vânt peste pământ, iar apele s-au liniștit.* (Gen 8:1)
- *Atât timp cât va fi pământul, nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.* (Gen 8:22)

Dumnezeu instaurează o nouă ordine mondială.

- După ieșirea lui Noe și a familiei lui din corabie, este reglementat comportamentul animalelor față de om: *Teama și spaima de voi va fi peste orice vietate de pe pământ, peste orice pasăre a cerului, peste orice se târăște pe pământ și peste toți peștii mării. Ele v-au fost date să le stăpâniți.* (Gen 9:2)
- Este modificată dieta: *Tot ce se mișcă și are viață va fi hrana voastră. Așa cum v-am dat plantele verzi, tot așa, acum, vă dau totul.* (Gen 9:3) Totuși, Dumnezeu nu se pronunță legat de vietățile curate și necurate, căci tocmai o făcuse atunci când a stabilit cine urcă și cine nu în corabie: *De asemenea, ia cu tine șapte perechi din toate animalele curate, mascul și femelă, și câte o pereche din animalele necurate, mascul și femelă.* (Gen 7:2)

Dumnezeu este implicat în istoria omului.

- Este interesat și Îi pasă de acțiunile omului, inclusiv de proiectele lui arhitecturale. Uneori parcă este prea interesat: *Domnul a coborât să vadă cetatea și turnul pe care le construiau oamenii.* (Gen 11:5) Asta îmi arată că, mai mult decât mă puteam gândi până acum, Dumnezeu știe tot ce se întâmplă și nu-I scapă niciun detaliu. Asta înseamnă că știe și Îi pasă de problemele prin care trec eu, oricât de neînsemnate ar fi în ochii altora. Iar asta e o atitudine foarte iubitoare.
- Destructurează grupuri de oameni care au intenții rele și ale căror acțiuni pot avea consecințe nebanuite (în rău) pe termen lung: *„Haideți! Să coborâm și să le încurcăm acolo limba, astfel încât să nu-și mai înțeleagă limba unii altora.” Astfel, Domnul i-a împrăștiat de acolo pe suprafața întregului pământ, iar ei au încetat să mai construiască cetatea.* (Gen 11:7-8)
- Acțiunile lui Dumnezeu au consecințe până azi: *Astfel, Domnul i-a împrăștiat de acolo pe suprafața întregului pământ, iar ei au încetat să mai construiască cetatea. De aceea cetății i s-a pus numele Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat limba întregului pământ și apoi i-a împrăștiat pe suprafața întregului pământ.* (Gen 11:8-9)
- În aranjarea căsătoriei lui Isaac cu Rebeca: *și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul stăpânului meu, Avraam, Care nu Și-a îndepărtat îndurarea și credincioșia de la stăpânul meu. În ce mă privește, Domnul m-a condus pe cale până la casa fraților stăpânului meu.”* (Gen 24:27)

Dumnezeu are slujitori în afara poporului Său: cazul Melhisedec.

- *Melchisedek, regele Salemului, a adus pâine și vin. Acesta era preot al Dumnezeului celui Preaînalt.* (Gen 14:18)

Dumnezeu este judecător.

- *Dar pe națiunea căreia îi vor sluji ei ca sclavi, o voi judeca Eu, iar după aceea vor ieși de acolo cu mari bogății.* (Gen 15:14) Uneori am senzația că unele lucruri sunt lăsate așa, de izbeliște și să-și urmeze un curs anume. Dar atunci când decide Dumnezeu, toți vom fi judecați. La El nu e niciodată prea devreme sau prea târziu.
- *Atunci Sarai i-a zis lui Avram: „Fie ca răul care mi se face să fie asupra ta! Ți-*

am dat-o în brațe pe slujitoarea mea, iar când a văzut că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreț. Domnul să judece între mine și tine!” (Gen 16:5)

- Dumnezeu aduce judecata peste Sodoma și Gomora: *Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora sulf și foc din ceruri de la Domnul. (Gen 19:24)*

Dumnezeu decide cine este steril și cine poate avea copii.

- Cazul Avraam: *Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe națiuni din tine, chiar regi vor ieși din tine. (Gen 17:6)*

- Cazul Sara: *Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „În ce o privește pe Sarai, soția ta, să n-o mai numești Sarai, căci numele ei va fi Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu prin ea. O voi binecuvânta, astfel încât ea va deveni mama unor națiuni; chiar regi ai popoarelor vor ieși din ea.” (Gen 17:15-16)*

- Cazul Abimelec și al femeilor de la palatul său: *Căci Domnul închisese pântecele tuturor femeilor de la curtea lui Abimelek din cauza Sarei, soția lui Avraam. (Gen 20:18)*

Dumnezeu este proprietarul Planetei și El decide cui dă loturi din ea.

- Cazul Avraam: *Îți voi da, ție și urmașilor tăi, țara în care locuiești acum ca străin, toată țara Canaanului, ca proprietate veșnică. Iar Eu voi fi Dumnezeul lor. (Gen 17:8)*

- Cazul Isaac: *Locuiește în această țară. Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, pentru că ție și urmașilor tăi vă voi da toate aceste teritorii. Astfel, voi împlini jurământul pe care i l-am făcut tatălui tău, Avraam. (Gen 26:3)*

Dumnezeu are mărci proprii ale legământelor cu oamenii.

- Curcubeul: *Dumnezeu a zis: „Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și orice ființă vie care este cu voi, de-a lungul generațiilor viitoare: voi pune în nori curcubeul Meu, și el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ. Când voi aduce nori peste pământ, iar curcubeul se va vedea în nori, când curcubeul va fi în nori, îl voi vedea și Îmi voi aminti de legământul veșnic dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice trup, care este pe pământ“. Îmi voi aminti de legământul Meu cu voi și cu orice ființă vie, de orice trup. Și apele nu vor mai deveni potop, ca să distrugă orice făptură. Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care l-am încheiat între Mine și orice făptură care este pe pământ.“ (Gen 9:12-17)*

- Circumcizia: *Să vă circumcideți în carnea prepuțului vostru. Acesta va fi un semn al legământului Meu cu voi. Acesta este legământul Meu pe care trebuie să-l păziți, între Mine și tine și urmașii tăi: fiecare persoană de parte bărbătească dintre voi să fie circumcisă. De-a lungul generațiilor voastre, fiecare persoană de parte bărbătească va fi circumcisă când va avea opt zile, fie că este născută în casa ta, fie că ai cumpărat-o cu argint de la vreun străin, care nu este dintre urmașii tăi. Trebuie să fie circumcis atât cel născut în casa ta, cât și cel cumpărat cu argintul tău. Legământul Meu în carnea voastră va fi un legământ veșnic. Orice persoană de parte bărbătească necircumcisă, adică acela care nu este circumcis în carnea*

prepuțului său, să fie nimicit din poporul său; el a rupt legământul Meu. (Gen 17:10-14)

Dumnezeu nu ascunde de oamenii Săi planurile Sale.

- *Dar Domnul a zis: „Să ascund oare de Avraam ceea ce urmează să fac?” (Gen 18:17)*

Dumnezeu intervine în dispute de familie.

- Sara îi spune lui Avraam să îi alunge pe Agar și pe Ismael: *Dar Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Să nu fii tulburat din cauza băiatului și a sclavei tale. Ascult-o pe Sara în tot ce-ți spune, pentru că prin Isaac își vor primi numele descendenții tăi.” (Gen 21:12)*

Dumnezeu are simțul umorului.

- În cele mai multe dintre cazuri, Îl percepem pe Dumnezeu extrem de serios și rece. Sara L-a perceput ca fiind amuzant: *Sara a zis: „Dumnezeu mi-a dat un motiv de râs. Oricine va auzi despre aceasta va râde împreună cu mine.” (Gen 21:6)*

Dumnezeu aude pe cel care suferă.

- Indiferent de gen, naționalitate, apartenență la un grup etnic, atunci când o ființă umană este în nevoie și plânge, Dumnezeu aude: *Dar Dumnezeu a auzit glasul băiatului. Îngerul lui Dumnezeu a strigat-o din Ceruri pe Agar și i-a zis: „Ce se întâmplă, Agar? Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit glasul băiatului din locul în care este.” (Gen 21:17)*

Dumnezeu deschide ochii, la propriu.

- *Apoi Dumnezeu i-a deschis ochii, iar ea a văzut o fântână cu apă. S-a dus, a umplut burduful cu apă și i-a dat băiatului să bea. (Gen 21:19)*

Dumnezeu este sursa bogăției.

- *El s-a îmbogățit, iar bogăția sa a continuat să crească până când a ajuns foarte bogat. Isaac a semănat în acea țară și, în același an, a recoltat însutit, pentru că Domnul l-a binecuvântat. Avea turme de oi, cirezi de vite și mulți servitori și de aceea filistenii îl invidiau. (Gen 26:12-14)*

Dumnezeu ne poartă de grijă.

- *Avraam i-a răspuns: „Dumnezeu Însuși Se va îngriji de mielul pentru arderea-de-tot, fiule.” Și cei doi au mers împreună mai departe. (Gen 22:8)*
- *Avraam a pus aceluși loc numele „Domnul va purta de grijă”. De aceea se spune și astăzi: „La muntele Domnului, El va purta de grijă”. (Gen 22:14)*

Aceia dintre voi care ați fost atenți la orele de religie predate de doamna profesoară Doina Coconu, știți deja despre lecțiile pe care le-au învățat Avraam și Isaac din episodul Moria. Și mai știți și de asemănările dintre Isaac și Domnul Isus, despre Moria și Golgota. Nu am fost în nicio inspecție la orele predate de Doamna profesoară. Știu aceste conținuturi biblice pentru că mi-a fost și mie profesoară.

Vă provoc să priviți înspre Dumnezeu! Să lăsăm lucrurile plăcute și iubite ale acestei lumi păcătoase și să privim în sus! **Vă rog să nu uitați a doua idee importantă a acestei prezentări: Privind spre Dumnezeu, devenim asemenea LUI. Privind, suntem schimbați!** Ellen White subliniază că aceasta este o lege care funcționează atât în domeniul intelectual, cât și în domeniul moral. *Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să mediteze. Ea devine asemenea lucrurilor pe care este obișnuită să le iubească și să le respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai presus de propriul său statut al curăției, sfințeniei sau adevărului.* MCP

Așadar, este determinant pentru mine și pentru tine, pentru mintea mea și pentru mintea ta, pentru viața mea veșnică și pentru a ta - direcția înspre care privim. Căci obiectul privirii te schimbă, te modelează, te transformă.

- Dacă te uiți la fotbal, vei vrea să joci și tu. Uneori îți va și ieși, alteori, nu. Dar gândurile tale vor merge în acea direcție.
- Dacă te uiți la Jamila, vei vrea să faci mâncare ca ea. Uneori îți va ieși, alteori nu, dar gândurile tale vor merge în acea direcție.
- Dacă ești preocupat de matematică, vei vrea să faci exerciții zilnic, în orice pauză, inclusiv atunci când un profesor întârzie, tu vei dori să mai faci o operație.
- Dacă te uiți la pornografie, toate gândurile tale vor merge, în fiecare moment, spre acele imagini. Vei vrea să fii în pielea actorului principal. Îți vei imagina scenarii diverse. Și legenda spune că vei reuși înainte de căsătorie să devii un mic actor. Zilnic, ochii tăi vor căuta să vadă părți ale corpului unei fete sau ale unui băiat și să-și imagineze scene. Biblia are o recomandare: *Dacă, deci, ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.* (Matei 5:29)

Este totuși o direcție înspre care să privim. Și nu există contraindicații.

Aceasta este a treia idee pe care vă rog să o rețineți!

- *La Tine îmi ridic ochii, la Tine, Care locuiești în ceruri. Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul Dumnezeuul nostru, până va avea milă de noi.* (Psalmul 123:1-2)

Dragul meu, dacă privești înspre ceva, acel ceva te schimbă, te transformă. Mai devreme sau mai târziu, vei deveni ca cel înspre care privești. Te vei transforma în cel asupra căruia îți îndrepti zilnic gândurile. Ți-l aminești pe Enoh, despre care se spune că a umblat cu Dumnezeu? Apoi n-a mai fost găsit, pentru că l-a luat Dumnezeu. (Gen 5:24) Totul a fost atât de natural... Enoh privea spre Dumnezeu. Gândurile lui erau în Cer. În fiecare moment al existenței sale, toată atenția era canalizată către Dumnezeu. Iar Dumnezeu a decis. Dacă Cerul locuia în mintea lui Enoh, Enoh trebuia să locuiască în Cer.

De aceea, te rog să privești spre Cer și să te gândești la lucrurile de sus! (Coloseni 3:2) Obiectul gândurilor tale și al imaginației tale îți va determina veșnicia.

Deci **nu uita:**

1. Privind, suntem schimbați – ești ceea ce alegi să privești!
2. Privind spre Dumnezeu, devii asemenea Lui!
3. Privitul spre Dumnezeu nu are contraindicații!

Vă rog să răspundeți la întrebarea: Cum arată Dumnezeul spre Care îți îndrepti privirea?

DUMNEZEU, ÎNCEPUTUL NOSTRU

Prof. Florin Bică

VERBA MAGISTRORUM

Prima frază a Bibliei cade ca o sentință fără drept de apel. E directă, de neclintit și nu lasă loc interpretării. E *Take it or leave it*. Temelia de nezdruncinat a Bibliei și a credinței creștine. Zice așa: *La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*. (Geneza 1:1)

Biblia începe cu Personajul principal – Dumnezeu creator – afirmând ca fapt de la sine înțeles (pre) existența Lui. O afirmă, fără să caute s-o dovedească. El *este* (vezi și Exodul 3:13,14). Este și intră pe scena istoriei (și a minții) umane ca Persoană.

Nu scurgere de gaze la instalația unui Univers haotic, nu explozie cosmică, nu celula întâmplării, nu moluscă visând să zboare... Existăm datorită Lui: Ființă, Persoană, Creator.

La început, Dumnezeu deja era. Începutul e al nostru. El, Dumnezeu, e Începutul nostru. Dar El Însuși nu are început.

Suntem atât de obișnuiți ca lucrurile, evenimentele, civilizațiile și chiar viețile noastre să înceapă și să se termine, încât ne este imposibil să pătrundem misterul *neînceputurilor* Lui. Acestea rămân definitiv în afara poveștilor spuse în jurul focului. Singura poveste pe care o știm începe cu momentul când Dumnezeu a făcut *cerurile și pământul*, adică lumea pe care o cunoaștem cu ajutorul simțurilor sau spre care aruncăm priviri furișe prin Hubble.

Dumnezeu e dinainte de existența oricărui termen de comparație. El a creat toți termenii de comparație pe care-i știm, dar nimic din creația Sa nu se compară cu Sine. (*După chipul Său* nu înseamnă nici pe departe că vedem o imagine a Lui când ne privim în oglindă.) Dumnezeu rămâne în afara imaginii (Exodul 20:4-6). E Creatorul necreat și imposibil de imaginat.

Tot ce știm și cunoaștem e post-Dumnezeu, e *după* El.

Dumnezeu este Arhitectul lumii. E Proprietarul ei de drept – al meu, al tău și chiar și al ateului care Îi neagă existența. Lumea – cerurile și pământul – a existat întâi în gândul Lui, în mintea de necuprins a acestei Ființe Inteligente Unice.

Fără El, n-ar fi existat nimic. Un *nimic* care e cu totul altceva decât un Univers întunecos, lipsit de materie și sunet. Incognoscibilitate.

Biblia începe cu acest verset uluitor, zdrobitor și tranșant – *La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*. – fără de care nimic din ce urmează (potopul global, despărțirea Mării Roșii, oprirea Soarelui, călătoria profetului Iona în mațele unei vietăți marine, mersul pe ape, cadavrele readuse la viață, viitoarea înnoire a Pământului

etc.) n-ar putea fi crezut.

Prima declarație de credință îți este solicitată chiar *de la începutul* textului sacru. Nu poți face mai departe nici doi pași fără să începi *să crezi*.

Doar când crezi în Dumnezeu Care a creat din nimic tot ce știi tu că există, minunile (ca acelea) enumerate mai sus devin simple mărunțișuri în palma Atotputernicului.

Nu suntem singuri. Existăm, dar nu din întâmplare perfectibilă. Și chiar din perspectiva actului creator, vedem că Dumnezeu nu ne-a ajustat din mers. El ne-a făcut parte a unui întreg în care toate au fost *foarte bune* chiar de *la început*.

Geneza 1:1 îți spune din start în ce cheie să citești Biblia (aviz *demitologizatorilor*), anunțând prin acest debut epic că *tot* ce urmează, inclusiv finalul așa-zis apocaliptic, stă în vârful Degetului creator.

CINE CITEȘTE SĂ ÎNȚELEAGĂ!

Prof. Laurențiu Bastoreală

Timp de mai mult de un secol, de când, în 1883, M. Eminescu a publicat poemul *Luceafărul*, sensul următoarelor versuri a fost interpretat și analizat de mulți cititori și critici, în general, în contextul unui sentiment imposibil, și chiar inexprimabil în cuvinte, între persoane aparținând de două universuri diferite, ceea ce chiar autorul a vrut să transmită. Strofa 39, din cele 98, la care fac referire, este aceasta:

- Nu caut vorbe pe ales,
Nici știu cum aș începe -
Deși vorbești pe înțeles,
Eu nu te pot pricepe.

În contextul finalului primului sfert din veacul al XXI-lea, m-am gândit că aceste versuri se potrivesc și unei noi realități, la care nimeni nu se putea gândi cu câteva decenii în urmă. Au început să se contureze două universuri paralele în societatea românească (și probabil și prin alte părți de lume): lumea celor care citesc și se pot exprima în cuvinte al căror sens ei îl cunosc și a doua categorie este a celor care au un vocabular foarte restrâns, se bazează pe stereotipuri verbale și gestice (*limba gimnastica*) și folosesc uneori cuvinte al căror sens nici nu-i interesează să îl cunoască în realitate, dar au pretenția să își impună părerea lor. Ei au ajuns în această situație ca urmare a dezvoltării minții bazate mai mult pe imagini, emoticoane, filmulețe scurte și semne făcute cu mâna sau cu alte părți ale corpului. Mulți dintre aceștia nu reușesc să înțeleagă mesajul unui text pe care îl citesc.

În istorie s-a dovedit că membrii societăților *pre-logice* (dinainte de perioada dezvoltării vocabularului și logicii) sunt mai predispuși la mitologii fără bază științifică, la acte instinctuale, la violență, la comportament gregar și la posibilitatea ca membrii acestor societăți să fie fără empatie și foarte ușor de manipulat. Mulți oameni nu se mai înțeleg pentru că se dezvoltă o răutate fanatică, bazată pe lipsa reală de studiu, cercetare, cunoaștere, acceptarea alterității, toleranță și empatie. La originea acestora este comportamentul superficial, dorința de a face totul în grabă, ori cercetarea, lectura presupun timp. Dorința de a arde etape, de a avea repede o diplomă fără a ști mai nimic, de a găsi scurtături, duce la apariția unor deformități, ca și cum ai trage de vârful unui puiet să crească mai repede, să se facă pom mare. Rezultatul este că ceva se rupe la interior și chiar la vedere. Este foarte potrivit de amintit aici citatul din L. Tolstoi care spune: *Cu cât o persoană este mai inteligentă, cu atât descoperă mai multă bunătate în ceilalți. Asta înseamnă să fii cu adevărat inteligent: să fii bun.* Așadar, nu e dovadă de inteligență reală în cazul celor care obțin mai repede o notă mare fără să învețe,

mulți bani fără să muncească, mai ușor un loc în față înșelându-i pe ceilalți, ori își ating obiectivele făcând rău altora.

În dezvoltarea creierului, la începutul vieții, este vitală o relație verbală cu copilul. Și animalele văd și memorează imagini, se adaptează la ceea ce văd și au emoții și instincte, dar ceea ce ne face oameni este capacitatea de gândire logică în cuvinte, creativitatea, capacitatea de anticipare și abstractizare. S-a făcut un experiment pseudo-științific (sadic și criminal, dar atunci erau alte concepții despre suferință) în Evul Mediu, în sec al XIII-lea, pe vremea împăratului Frederic II Hohenstaufen, când se credea că s-ar putea descoperi *limba vorbită de Adam*. Un copil a primit toată îngrijirea fizică și afectivă necesară, dar nu s-a vorbit nimic cu el și a fost ținut izolat pentru a nu auzi cuvinte umane. Rezultatul: creierul său nu s-a dezvoltat, a rămas la un nivel de animalitate și după câțiva ani a murit.

Ceea ce se întâmplă în prezent, când mulți (mai ales tineri) își iau informații din imagini sau prezentări spuse de persoane neautorizate și neverificate de pe internet, este ceva asemănător cu experimentul din Evul Mediu, dar efectele sunt nu doar autodistructive la nivel individual, ci autodistructive la nivelul întregii societăți. Apar grupuri, universuri paralele de persoane care se alimentează informațional doar din aceleași surse, iar trăirea într-o bulă socio-mental-lingvistică creează atitudini conflictogene. Aceste grupuri sunt numite de filosoful Michel Maffesoli *triburi* în contextul *rebarbarizării* postmoderne și al creării unei *societăți a pântecului*, a patimilor, o societate bazată pe aparențe și instincte. Multi oameni nu mai vor să comunice pașnic, față în față, civilizat (înainte se spunea *omenește*), ci din spatele unor ecrane își formează prejudecăți imuabile doar pe baza unor impresii, emoții și senzații. Astfel se dezvoltă o violență (fenomenul *hater-ilor*) stârnită de unii care știu să prezinte lucruri de aparență, dar fără consistență și dovezi. A devenit faimoasă o replică a cuiva care era împreună fizic cu altă persoană și aceea încerca să îi comunice ceva direct, verbal: *Tu de ce vorbești? Nu ai telefon?*

Recent a apărut o nouă expresie în engleză - *brain rot*, adică putregai cerebral, pe care o explică Oxford English Dictionary: *deteriorarea presupusă a stării mintale sau intelectuale a unei persoane, mai ales ca rezultat al consumului excesiv de conținut (în special online) considerat banal sau care nu provoacă intelectual. De asemenea, termenul poate desemna orice lucru care este perceput ca având potențialul de a duce la o astfel de deteriorare*. Situația este serioasă!

Nivelul de cultură al unei persoane este verificabil prin numărul de cuvinte cunoscute și folosite în mod corect. Accentul pe imagini și prezentări scurte, neargumentate, neștiințifice, reduce drastic vocabularul, capacitatea de concentrare, de memorare și generează o rebarbarizare asemănătoare cu o întoarcere la etapa *pre-logică* a societății. Filosoful antic grec Platon zicea: *Cunoașterea cuvintelor duce la cunoașterea lucrurilor*.

În Biblie, în Noul Testament, la începutul celei de-a patra Evanghelii, scrie: *La început a fost Cuvântul (Logos). Ucenicul Ioan este cel ce adevărește aceste lucruri și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată*. (Ioan 21:24) În paralel, alte texte

din Biblie avertizează despre pericolul mutării accentului de pe Cuvânt pe Imagine (Exod 20:4). *Voi ați auzit sunetul cuvintelor, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit un glas. Fiindcă nu ați văzut niciun chip / înfățișare în ziua când Domnul v-a vorbit, vegheați bine, / țineți bine minte să nu vă corupeți / stricați/ pervertiți și să vă faceți imagini (eikona)/ înfățișări / figuri...* (Deut. 4:12,15-16) *Când Moise intra în cortul întâlnirii, auzea glasul care îi vorbea.* (Numeri 7:89) *Astfel credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvânt.* (Romani 10:17) Utilizarea cuvintelor trebuie făcută conștient, rațional: *să nu folosiți repetări fără rost, ca păgânii, care spun o mulțime de cuvinte.* (Matei 6,7) Iar cuvântul citit este întotdeauna mai fundamentat și cuprinzător, decât cel care nu are baza scrisă: *cine citește să înțeleagă.* (Matei 24:15) De aceea pot spune: *Ferice de cine citește și ascultă.* (Apoc 1:3) - inclusiv ceea ce e scris aici. Să nu inversăm rolurile, ci să dăm Cuvântului (în greacă *Logos*) întâietate, pentru că el este *constructor*, imaginea (în greacă *eikon*), când încearcă să îi ia locul, devine *destructor*!

În Evul Mediu, răspândirea imaginilor este direct proporțională cu creșterea analfabetismului și predispoziția la manipulare. Atenție mare la aceste fenomene, deoarece *Historia magistra vitae*, adică *Istoria ne învață pentru viață* (M. T. Cicero), pentru a nu repeta greșelile din trecut! Nu pledez împotriva artei plastice care trebuie să își păstreze rolul ei, ci împotriva pseudo-artei, pseudo-științei, pseudo-comunicării!

Concluziile sunt logice: 1. Folosiți mai mult cuvintele, decât imaginile, iar acestea din urmă nu pentru a înlocui cuvintele, ci doar după folosirea cuvintelor și pentru susținerea lor. Să fiți întotdeauna capabili să explicați în cuvinte conținutul unei imagini, pentru a nu risca o înțelegere greșită a mesajului. Se spune că *o imagine face cât o mie de cuvinte*. Dar v-ați gândit ce înseamnă aceasta? Înseamnă că ești mai sărac și mai incapabil de a spune o mie de cuvinte. 2. Nu înlocuiți exprimările în fraze logice, argumentate prin stereotipuri sau gesturi pentru că așa e moda. Doar cititul și scrisul (nu ascultarea de prezentari online) ajută la eliminarea greșelilor gramaticale. 3. Nu fiți indiferenți (*don't care-iști*) față de știință, ci fiți curioși intelectual, cultural, nu pentru bârfe, ci pentru sănătate mintală. 4. Nu vă bazați pe formulări prinse din viteză, ci ascultați, citiți, studiați, verificați întreaga informație din toate unghiurile, pe bază de cauză și efect. Cum se spunea în dreptul roman: *Audiatur et altera pars*, adică - *Ascultați și ce zice tabăra cealaltă!*

POVARA ALTUIA

Prof. Cristian Manase

Mă întorceam de la școala cu autobuzul. După o zi de muncă, e o relaxare să mă întorc acasă cu STB-ul, mai ales ca întotdeauna găsesc locuri libere, autobuzul e nou, drumul fiind unul plăcut. Pe o parte având câmpul care primăvara explodează de verde, toamna își recapătă puterile după seceta verii, iar iarna așteaptă să fie acoperit de zăpadă... Pe cealaltă parte am Dâmbovița, un râu care ar putea să fie atât de frumos, plin de rațe sălbatice și lebede, dar care își pierde din farmec, fiind în mare parte neîngrijit și poluat. În aceste 10-15 minute, pot medita, pot scrie ceva, îmi pot liniști mintea...

Cu o stație înainte de a ajunge acasă, autobuzul oprește... e o stație de unde rar se întâmplă să urce cineva. De data asta se oprește. Două persoane în stație, un bărbat și o femeie. Nu am luat seama la ei, dar ușile se deschiseseră și mi-a atras atenția că urcau cu greutate. Când au urcat, mi-am dat seama de ce au reușit atât de greu. Bărbatul era nevăzător și era îndrumat de doamna de lângă el unde să pună piciorul. Însă, după ce el a fost cel ajutat și a reușit să urce, a fost rândul lui să ajute. Doamna avea probleme grave cu picioarele, era aproape ologă și nu putea să ridice picioarele să urce în autobuz, așa că a fost luată în brațe, de mijloc, fiind ridicată de partenerul ei și susținută ca să nu-și piardă echilibrul. Cei doi se ajutau reciproc! Erau amândoi cu poveri grele... el avea povara orbirii, ea avea povara unei locomoții deficitare! Dar își purtau poverile unul altuia! Nu se gândea niciunul că are povara mai grea decât celălalt și trebuie să fie privilegiat! Fiecare făcea tot posibilul să care puțin din povara celuilalt! Peste jumătate de minut, eu am coborât, ei continuându-și drumul, dar am rămas impresionat de acest moment!

Fiecare dintre noi are cel puțin o povară grea! Alții au mai multe! Și uneori ne victimizăm și găsim scuze că trebuie întotdeauna să facă alții, pentru că noi suntem mai ocupați decât ceilalți, că avem mai multe probleme, că avem mai puțin timp, mai puțini bani... Ne vedem întotdeauna povara noastră ca fiind cea mai grea și credem că poverile celorlalți sunt mai ușoare! Uneori avem, într-adevăr, poveri grele, reale, dar ne lăsăm copleșiți de ele și nu ne mai interesează poverile altora! Dar cea mai grea e povara păcatului! Și tocmai pe aceea o neglijăm cel mai mult, o considerăm neimportantă, deși este cea care atârână cel mai greu! Ne interesează să scăpăm de multe alte poveri și păstrăm în viața noastră exact păcatul, deși el aduce probabil cele mai multe greutate!

Însă gândul mi-a zburat în principal la Domnul Isus Hristos, care a purtat poverile noastre! Putea să nu-I pese de poverile noastre! Era Regele Universului, putea să Se îndepărteze pentru totdeauna de planeta asta mârjită de păcat! Dar nu a făcut-o! Pentru că ne-a iubit și a dorit să ne ajute! Pentru că nimeni altcineva nu putea! Nu ne

putea urca nimeni în afara de El în „autobuzul” mântuirii! Nu ne putea face nimeni să vedem treptele veșniciei! Nu ne putea căra nimeni greutatea vieții noastre! Nu ne putea elibera nimeni de greutatea păcatelor noastre! Dar Isus a făcut-o! Dumnezeu e gata să ne poarte în brațele Lui și azi! Dar oare ne dorim supunerea fata de El? Oare ne conștientizăm starea deplorabilă în care ne ducem zilele? Oare ne recunoaștem cea mai grea povară pe care o ducem după noi de când ne-am născut? Isus vrea să fie Sprijinul nostru și Lumina ochilor noștri! Și dacă vrei și tu, e gata să te ducă la stația unde te-a menit să ajungi! Și îți promite că la coborâre, poverile rămân la El!

Isaia 53:4 *Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.*

Isaia 53:5 *Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*

SFÂRȘIT - ÎNCEPUT

Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui. (Eclesiastul 7:8)

Prof. dr. Cristinel Sava

Ca și tine, am fost și eu cândva elev al LTA-ului. Când am intrat eu la liceu, examenul de admitere se organiza la sediul liceului. Am intrat primul (eu, băiat de la țară, venit în București), iar viitoarea mea colegă de bancă, a doua (ea, bucureșteancă get-beget). Un start mai bun nu se putea, nu-i așa? În toți cei patru ani de liceu însă, eu am terminat al doilea, iar colega mea de bancă, prima. De ce? Începeam amândoi la fel, cu note bune, însă diferența o făcea linia de finisă – sfârșitul celui de-al doilea semestru. Ea continua în același mod în care începuse anul școlar, pe mine mă cuprindea astenia de primăvară (a se citi *lenea*) și o dădeam în bară, terminând întotdeauna în urma ei.

Lucrurile s-au petrecut și în sens invers, adică au început prost și s-au sfârșit bine. Primele mele note în clasa a IX-a au fost un 6 la latină (da, la latină!), un 4 la biologie și, pare-mi-se, un 5 la geografie. Destul de descurajator, nu? Aș fi continuat în stilul acesta dacă tata nu m-ar fi amenințat că, dacă o țin tot așa, o să-mi iau gândul de la al doilea semestru la un liceu de București: la urma urmei, notele astea puteam să le iau și mai aproape de casă. Așa că m-am pus pe treabă și am terminat, cum am zis, al doilea din clasă.

De ce ți-am povestit toate astea? Pentru că trebuie să fii conștient că nu contează cum începi un lucru, ci cum îl termini. Nu contează prima impresie pe care le-o lași celorlalți sau ție însuși, ci ultima. Nu trebuie să te conformezi făgașului pe care ai intrat, să te plafonezi și să spui: *Mai mult de-atât nu pot*. Nu trebuie nici să te relaxezi la umbra începutului perfect și să crezi că toate or să meargă bine de la sine. Întotdeauna e loc de mai bine sau... de mai rău. Pentru că lucrurile niciodată nu stagnează: ele sunt în continuă mișcare – în progres sau în regres.

Poate ești un boboc, aterizat de trei luni în curtea (și căminul) liceului, și lucrurile nu au mers tocmai bine de când ai venit acolo. Nu știi o boabă de franceză sau de engleză și, la orele respective, ascuți buimac, fără să înțelegi o iotă din ce explică profesoara. Pe deasupra, nu ai nici darul de a-ți face prieteni rapid și nici cu lookul nu stai prea bine. Tot ce ai vrea acum e să o iei de la capăt și să uiți acest început ratat. Amintește-ți un adevăr: *Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui!*

Sau poate că ești în clasa a XII-a și peste câteva luni dai BAC-ul. Poate te simți pregătit pentru el, poate nu. Ai vrea să dai timpul înapoi măcar cu un an, pentru că îți dai seama că te-ai fi putut apuca mai devreme de învățat. Dar nu se poate. Nu îți rămâne

decât să uiți de lamentările legate de ce ai fi putut face și să te concentrezi pe ce poți face acum. Mai ai niște luni la dispoziție. E greu. Nu vei putea să emiți pretenții ca alții care au mai învățat câte ceva, dar poți să speri la rezultate cât de cât bune. Pentru că *mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui*.

Și ție ce să-ți mai spun, că ai început cu 10 pe linie? Și ție vreau să-ți spun că tot *mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui*. Ai început bine, dar, dacă nu ești atent...

Vorbele Ecclesiastului ilustrează diferența dintre concepția creștină asupra vieții și alte concepții, fataliste, asupra ei. Tu, în calitate de creștin, nu ar trebui să iei ca pe un adevăr incontestabil fatalitatea zilei bune care se cunoaște de dimineață. Nu, creștinul nu crede că, așa cum începe ziua, așa se și termină. Pentru că el știe că între început și sfârșit se află timpul pe care Dumnezeu i l-a pus la dispoziție ca să schimbe lucrurile.

Între clasa a IX-a și clasa a XII-a, între începutul facultății și terminarea ei, între terminarea facultății și găsirea jobului ideal, se află timpul pe care Dumnezeu ți l-a pus la dispoziție ca să te dezvolti, să progresezi. Când anume te pui pe treabă, asta hotărăști tu. Dar trebuie să știi că niciodată nu e prea târziu să schimbi ceva, să te schimbi pe tine.

Cuvintele Ecclesiastului se aplică vieții în general și e bine să ai în față această perspectivă în permanență. Ești la început acum. Și este important cum pornești în viață: alături de Dumnezeu sau nu. Dar mult mai important este cum termini.

CÂND TOATE AU ÎNCEPUT SĂ FIE OK...

Prof. dr. Daniela Zaharia

**„Limba noastră-i o comoară,
Anglicismele-o omoară...”**

Împrumuturile lexicale din alte limbi străine sunt un fenomen ce a marcat limba română de-a lungul secolelor. Slavona, greaca, maghiara, turca, franceza, germana și alte unități lingvistice și-au lăsat amprentele asupra vocabularului nobilei Limbi Române.

Neologia ține de creativitatea lexicală, caz special al creativității lingvistice. Neologisme apar în primul rând din necesitatea de a denumi realități și concepte noi, din domeniile tehnico-științifice, mai ales.

În ultimele trei decenii, Limba Română a fost aruncată inconștient sau nu... în camera de gazare cu limba engleză. Încă supraviețuiește sărmana fiică a latinei, după două milenii de existență într-o mare de limbi slave, care nu au acoperit-o, deși au îmbrăcat-o în cămașa alfabetului chirilic până în 1860.

Anglicismul este un cuvânt sau expresie din engleza britanică, dar mai ales din engleza americană pătruns(ă) într-o altă limbă și neintegrat(ă) în aceasta. Anglicizarea este un fenomen lingvistic cu o extindere masivă și în limba română contemporană.

Vă rog să ascultați atent convorbirile cotidiene ale copiilor/tinerilor români! OK este prezent aproape în fiecare propoziție/enunț. OK a ajuns și în ipostaza de atribut: *era o vreme OK, am servit o mâncare OK...* Are chiar și grade de comparație: *o petrecere foarte OK, un tratament mai OK...* OK cel îndrăzneț a fost inclus oficial în vocabularul Limbii Române.

OK a invadat mass-media și chiar discursurile oficialităților. BINELE (și alte variante sinonimice ale lui) românesc este (sunt) la terapie intensivă.

OK sau BINE, DA, DESIGUR, AM ÎNȚELES?!

DOAR UN LUCRU VĂ ROG!

Limba este un fenomen caracterizat printr-o extraordinară complexitate, *un perpetuum mobile* la care participă fiecare vorbitor. În orice limbă se formează un număr impresionant de structuri/clișee/șabloane lingvistice care reflectă o anume solidarizare

lexico-semantică în folosirea unor termeni.

Clișeul lingvistic este o structură banală, stereotipă, folosită excesiv, recunoscută de majoritatea vorbitorilor unei limbi. Clișeul începe prin a fi o inovație, apoi se banalizează, intră în uz, începând să fie supărător prin repetare. De câte ori nu am auzit la știri că oamenii *și-au rupt mașinile* pentru că *iarna le-a dat din nou bătăi de cap autorităților*. Capitala *se află sub asediul iernii* uneori, în timp ce pe Valea Prahovei, *turiștii profită din plin de zăpada numai bună de schi*.

Se spune că sunt inevitabile clișeele de limbaj. Când ies din uz unele, sunt înlocuite de altele. Multe se nasc din preluarea nefiltrată a ceea ce auzim. *Limba clișeizată este o limbă cu fixativ*.

Frecvența unor clișee lingvistice se datorează, în mare măsură, impactului uriaș al mass-mediei. Înainte de 1989, timp de o jumătate de secol, limba română a avut de înfruntat presiunea uniformizatoare a ideologiei totalitare, care impunea o pretinsă egalitate socială, intelectuală, dar și lingvistică. După *revoluție*, setea de libertate a românilor s-a stins repede, de aici rezultând și un anume convenționalism lingvistic. Preluarea clișeelelor verbale este rezultatul și al unei comodități intelectuale. Politicienii, angajații în departamentele mass-media sunt printre cei mai fideli utilizatori ai clișeelelor de limbaj, deși destinatarii discursurilor ar trebui să îi facă mult mai responsabili în exprimare.

În ultimii zece ani, un cuvânt simplu (*lucru*) a devenit protagonistul unor clișee verbale surprinzătoare: *a spune un lucru*, *a gândi un lucru*, *a transmite un lucru*, *a înțelege niște lucruri*... Dictionarul limbii române definește termenul *lucru* astfel: ***tot ceea ce există (în afară de ființe) și care este conceput ca o unitate de sine stătătoare***. Sinonimul principal al cuvântului *lucru* este *obiect*. Sunt apoi enumerate câteva expresii ce au în componența lor termenul vizat: *lucru imobil*, *lucru manual*, *lucru mecanic*, *mână de lucru*, *a avea de lucru*, *a fi în lucru* etc. Referentul semantic al lexemului este ceva material, concret.

Dacă se ascultă cu atenție convorbirile colocviale, emisiunile cele mai diverse de pe canalele TV, predicile pastorilor, *lucru* apare atât de des în asocieri neobișnuite, mai ales cu termeni ce denumesc entități abstracte, imateriale: *Versetul vrea să ne spună un lucru...*, *Am tras ca învățăminte câteva lucruri...*, *Ne rămân de făcut doar câteva lucruri...*, *Vreau să subliniez un lucru...* Nenumărate combinații surprinzătoare ale lucrurilor!

Totuși, *lucru* rămâne să denote entități materiale, obiecte... *lucruri*!

Vă rugăm să nu reificați limba română! Vă rugăm să alegeți sinonime potrivite contextelor, diferite, pe deplin bogate în sensuri! *Lucrul* folosit cu sens neutru nu este o soluție!

Lirele lui Orfeu

-

Creații artistice ale elevilor

DANIEL FUDULU

Clasa a X-a A

ELIPSA DRAGOSTEI

În cercuri noi, se pierde timpul,
Orbit de umbre și tăceri,
Un punct fugar pe bolta nopții,
Iubirea pleacă nicăieri.

O elipsă-n spațiu rece,
Cu foc aprins pe jumătate,
Distanța în cuvinte trece,
Toate rămân în singurătate.

Cândva, aproape de lumină,
Ardea un soare între noi,
Acum, o rază se înclină,
Și tace în albastru gol.

Alerg pe margini de uitare,
Sperând să-ajung la început,
Dar elipsa dragostei mă doare,
Și rătăcesc într-un trecut.

Iubirea noastră, linie frântă,
Se pierde-n cerul infinit,
Un vis ce-n suflet se avântă,
Dar nu se-ntoarce. Obosit.

METAMORFOZA SUFLETULUI

Din cocon de vise, se-nfiripă
Un suflet tânăr, fragil, curat,
Luptând cu timpul, clipa-i risipă,
Un fluture-n zbor neîncetat.

Se-nalță-n ceruri, spre lumină,
Dar aripile i se frâng ușor,
Căci drumul vieții, sub cortină,
Îl scrie-n umbre și fior.

Din foc și ploi, renaște altul,
Mai dur, dar plin de dor ascuns,
O frunză-n vânt, trăind în altul,
Cu ruga-n gând și glas pătruns.

Și-așa se schimbă, mii de chipuri,
Din praf de stele, lut și dor,
Un suflet trece, lasă timpuri,
Și-și caută în el izvor.

În cercul larg al vieții goale,
Metamorfoza nu-i sfârșit,
Căci sufletul, ca valul mării,
Se-nalță iar, spre infinit.

ÎN MÂINILE TALE

În liniștea serii, când stelele cântă,
Te simt aproape, Doamne, în taină sfântă.
Ești lumina ce-n suflet se-aprinde mereu,
Speranță și pace, Stăpân Dumnezeu.

Când valuri mă poartă pe ape-nvolburate,
Tu ești ancora mea, brațele-Ți neîncetate.
În șoapta vântului și-n cântecul ploii,
Aud glasul Tău, izvorul iubirii.

Din munți înălțați până-n câmpia senină,
Frumusețea Ta totul cuprinde-n lumină.
Ai pus cerul pe boltă, ai dat vieții rost,
Ești Cuvântul etern, al vieții adăpost.

Mă plec înaintea Ta cu suflet curat,
Știu că-n orice clipă Tu ești adevărat.
Iubirea Ta sfântă e darul ceresc,
O veșnică taină pe care-o trăiesc.

O, Doamne, Părinte, îndrumă-mi mereu
Pașii spre lumină, spre drumul Tău!
În mâinile Tale îmi las viața toată,
Căci Tu ești iubirea adevărată.

AMALIA PETREACĂ

Clasa a XII-a A

DIN LACRIMĂ UN CÂNT

Mă plec sub cerul Tău, sub bolta-albastră
Și-mi vărs iar lacrimile la fereastră.
Am oboist să caut soarele pe cer
Și să găsesc doar nori și ploaie și dureri.

Mi-e greu să cred că mă iubești când sufăr...
Sunt doar un om... o viață într-un cufăr.
Am sufletul pătat de vorbe ce-au lovit,
Haina mi-e murdară, iar pasul ostenit.

Mi-e greu să am credință când mă clatin,
Când, dus de valuri, mă lovesc de patimi.
Mă împresoară iarăși multele frânghii...
E beznă-n mine, nu pot singur birui.

M-ascund prin nopți... nu pot a mă ruga
Când știu c-am fost un cui în palma Ta,
Dar ochii Tăi îndurerati șoptesc cu dor:
Te-astept acasă, fiule rătăcitor!

E iar târziu... mi-e greu să am credință.
Dar știu că Tu-mi dai, Doamne, biruință!
Și, dacă știu că vii din nou, acest timp crunt
Va deveni curând din lacrimă un cânt.

NAOMI-LORENA OCHIANĂ

Clasa a X-a C

ÎNCREDEREA

Stăm relaxați într-un autobuz, când nu știm șoferul. Stăm relaxați într-un avion, când nu știm pilotul. Stăm relaxați într-o barcă, chiar când nu știm căpitanul. De ce nu ne relaxăm în viață când ȘTIM Creatorul? De ce ne îngrijorăm de ziua de mâine, când știm autorul ei?

Spunem că avem încredere în Dumnezeu, dar oare chiar așa este? În Biblie avem numeroși eroi ai credinței, care își pun viața în mâinile lui Dumnezeu, fără să se îngrijoreze de posibilitățile de a da greș.

Petru a fost unul dintre ei atunci când L-a urmat pe Isus pe mare, chiar dacă avea posibilitatea de a se îneca. El nu s-a uitat la marea de ape din jurul lui, s-a uitat la Isus și nu și-a mișcat ochii de la El, deoarece știa că Dumnezeul lui este mai mare chiar decât frica lui, chiar decât neîncrederea lui, chiar decât tumultul de apă din jur. Cu cât avem încrederea că Dumnezeul nostru e mai mare, cu atât vom vedea problemele mai mici. Încrederea începe cu speranța că este posibil, cu speranța că poate este lumină la sfârșitul tunelului, poate este fericire la sfârșitul tristeții, poate este câștig la sfârșitul încercărilor.

Oare Moise era un om credincios? Nu exista oare posibilitatea de a nu împărți marea în două, de a se face de râs și a nu se întâmpla nimic, de a muri și oamenii să îl creadă un ciudat și să spună că Dumnezeul lui nu este adevărat? Însă el a avut speranță. Dumnezeu i-a dat semafor verde la Marea Roșie. El ne deschide uși și ne dă lumină verde în cele mai neașteptate locuri, în cele mai neașteptate posibilități pentru că nu ne putem ruga pentru credință, iar apoi, când vin încercările, să fim nesiguri de Dumnezeul nostru. El nu Se schimbă niciodată, același Dumnezeu, Care a împărțit Marea Roșie în două, e același Dumnezeu Care te poate ajuta astăzi să treci peste încercările tale. Același Dumnezeu Care l-a ajutat pe Petru să meargă pe apă e același Dumnezeu de astăzi. Nu te îndoi de El, El rămâne același!

Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înpăimântați de ei, căci Domnul Dumnezeuul tău va merge El Însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa.
- Deuteronomul 31:6

- **Iona a fugit de Dumnezeu, Petru avea un temperament violent, Iacov era un mincinos, Marta era anxioasă, Sara era nerăbdătoare, Pavel a omorât, tâlhărul de pe cruce era un criminal. Dacă Dumnezeu a reușit să îi salveze pe ei, crezi că nu te poate salva pe tine? Ai încredere în El!**

Degeaba spunem că avem încredere în Dumnezeu, dacă noi continuăm să ne culcăm cu o inimă plină, fără a ne bucura de somnul și de odihna pe care ne-o dă Dumnezeu, îngrijorându-ne de ziua de mâine. Dacă El face să plouă și peste cei buni și peste cei răi și are grijă chiar și de viețuitoarele cerului, nu crezi că va avea grijă El de tine? Înlocuiește-ți astăzi frica, neîncrederea, îndoiala cu rugăciunea!

FAMILIA

Doamne, de ce-ai lăsat familia pe pământ?
Doar ca să ne fie dor de cei pe care-i ducem la mormânt?
Doamne, de ce? De ce familia-ai lăsat?
Numai ca să nu fim singuri, deși... sufletu' ne e-ntristat...?
Doamne, ce e familia, de fapt, aici, jos?
Pare un fel de amăgire cu-n miros frumos.
Doamne... ce-nseamnă iubirea de mamă și de tată?
Înseamnă să lași totul și să-i-ascuți pe dată?

.....

Familia, fiul meu...
Înseamnă să iubești așa cum v-am iubit și Eu.
Familia-nseamnă să-ți dorești să fii cu ei acasă,
Nu doar aici, pe pământ, unde tristețile vieții te-apasă.
Familia înseamnă într-adevăr că te mai cerți câteodată,
Dar ea înseamnă să înveți să ierți cu inima curată.
Familia, am să-ți spun acum,
Că este cel mai de încredere amic pe drum.
Și am să zic, deși poate deja știai,
Că am creat familia pentru că îmi doream
Să te vad cum le zâmbeai.
Familia este prețioasă,
Am avut-o și eu și mi-a făcut viața mai frumoasă.
Familia, drag copil, semnifică unitatea,
Care se ține mână-n mână cu diversitatea.
Ea înseamnă să iubești pe cel de lângă tine,
Și întodeauna să te gândești la el numai de bine.
Familia nu înseamnă doar să ascuți de-ai tăi părinți,
Înseamnă că doar prin fapte poți să le-arăți că sunt cu-adevărat iubiți.
Și, da, familia este ceva de preț, ce am lăsat aici jos,
Ca să puteți să fiți toți una în Hristos.
Familia, vreau să-ți spun pentru ultima oară,
Că înseamnă să iubești,
Cu iubirea pe care v-am arătat-o la cruce, odinioară.

PICĂTURI

Ne scurgem ca picăturile de ploaie.
Și-apoi ne plângem cu lacrimi o droaie,
Ne adunăm cu brațele căzute,
Ca mai la urmă să râdem pe nevăzute.
Mai vărsăm cuvinte grele,
Numai ca să ne lepădăm de ele.
Și după aceea regretăm cu îndurerare,
Fără ca să putem să facem vreo schimbare.
Și e ironie de poveste -
Cum moare, dar în același timp și crește.
Fiecare om,
Care din Univers e mai invizibil ca un atom
Și atât de mic, dar ne place să vărsăm lacrimi,
Pentru orice lipsă de virgule și cratimi.
Ne place s-aruncăm cu critici arzătoare,
Și-apoi am dori ca liniștiți să mergem la culcare.
Azi lumea se scurge pe podele,
Și-așteaptă în dar albastre vioarele.
Toți o să realizăm odată,
Că nu lumea ne conduce,
Ci Cel din lumea mult visată.

HEI, COPILĂRIE, UNDE AI PLECAT?

Hei, copilărie, unde ai plecat?

Tot timpul printre stele

Încă nu l-am consumat.

Mă așteaptă un război

Cu mine adult. De tine,

Departa m-am pierdut.

Vreau să-not prin stele,

Să mă pierd în ele,

Să plutesc printre nori,

Să mă bucur de sărbători.

Dor de a bunicilor țară,

Când timpul repede zboară.

Dor de grădina cu flori colorate,

De zilele lungi, fără griji, minunate.

De bunica și pâinea pe vatră,

De bunicul ce m-ajuta să înțeleg lumea toată.

Sunt zile când doream să cresc.

Acum vreau să le opresc.

Hei, copilărie, mai vino puțin,

Stele în mână mai vreau să țin!

NOEMI ALEXIA RADU

Clasa a XII-a A

ȘI EU SUNT LUMINA LUMII SECRETUL SUCCESULUI

Chemarea cea mai sfântă a unui om este să-L slăvească pe Creatorul său, pe Cel Care a insuflat măreția și dorul veșniciei. Înzestrați cu daruri diferite, copiii lui Dumnezeu sunt invitați să onoreze numele Tatălui Ceresc și să urmeze exemplul de viață al lui Isus de a deveni Lumina Lumii.

Am crescut într-o familie de creștini practicanți, în care părinții mei vorbeau des oamenilor despre Dumnezeu. În atitudinea și comportamentul lor, oamenii vedeau o imagine a ceea ce poate aduce prezența spirituală în viață, iar aceștia erau atrași de puterea ei transformatoare.

Nu puteam spune despre mine că aveam o influență semnificativă în jurul meu, nici nu mă consideram suficient de matură pentru a fi luată în seamă de privirile adulților. La paisprezece ani, ocupația mea principală era dezvoltarea academică și punerea temeliei pentru anii de liceu, dar adânc în suflet dorința de a realiza lucrarea părinților mei rămânea nesatisfăcută. Mă temeam că nu puteam fi lumina lumii pentru nimeni.

Lunile care anunțau apropierea examenului decisiv anilor de generală treceau fără să aștepte. În vederea pregătirii mele, am ales să-mi dedic timp studiului aprofundat. Deși conștientă de importanța fiecărui moment de repetare, nu am neglijat niciodată conectarea de dimineață cu Creatorul meu. Trezită de la ora șase, mă bucuram de orele matinale studiind Biblia și rugându-mă pentru putere în acea zi.

Lecția de viață oferită de părinții mei și pe care am păstrat-o de atunci și până acum a fost să nu mă rog pentru note mari, ci să mă rog pentru puterea de a învăța și de a oferi tot ce este mai bun în momentul dat. Cuvintele pe care le păstram în suflet erau *ca pentru Dumnezeu, nu ca pentru oameni*.

Zilele examenelor au venit, iar emoțiile acumulate până atunci s-au luptat în sufletul meu. Am trecut prin ele ca printr-o furtună, fără să-mi amintesc tumultul fricii amestecate cu bucurie, în final și cele mai mari provocări vor trece.

În dimineața afișării rezultatelor, eu și mama mea refuzam să verificăm platforma. În timp ce toți viitorii liceeni știau deja rodul efortului lor, noi așteptam întoarcerea tatălui meu acasă. Doream să fim împreună când vom verifica notele, conștientă de importanța trecerii prin momentele de bucurie sau de întristare împreună cu familia.

Planul meu nu a decurs așa cum mi-am propus, nimic nu avea să rămână la fel după acel moment. Am primit un apel telefonic de la doamna director. Cu sufletul strâns, am aflat adevărul pe care nici nu mi l-aș fi putut închipui: eram

singurul elev cu **media 10** din județ.

Am căzut în genunchi, în mijlocul casei, plângând și rugându-mă. Era o rugăciune plină de mulțumire și recunoștință, o rugăciune a lacrimilor fierbinți, binecuvântate de o bucurie pe care o simțeam nemeritată. Pentru mine totul reprezenta o minune!

Ziua aceea de marți nu a fost deloc ce îmi imaginam. În casă eram doar eu și bucuria mea, dar afară mă așteptau oameni, microfoane și camere care doreau să afle și să spună mai departe cheia succesului, curioși și ei, ca și mine, de reușita unei eleve simple, venită împreună cu părinții ei la școală. În fața lor simțeam mai multă teamă decât în fața foii de examen.

Plină de bucurie, inima mea s-a întors spre Cel Căruia Îi dedicasem tot efortul meu din acei ani, spre Cel Căruia am prezentat fiecare teamă și fiecare dorință și Care S-a ocupat cu dragoste de ele. Era rândul meu să fiu lumina lumii!

În fiecare interviu, în presă și la radio, în videoclipurile lansate pe platforma digitală, cheia succesului era destăinuită cu multă bucurie în suflăt și recunoștință umilă. Secretul succesului deplin este Dumnezeu!

Eram pusă în fața misiunii mele, în sfârșit, puteam înțelege care este chemarea mea și cui puteam vorbi despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu în viața unui simplu elev: întregii lumi! Am recunoscut providența Celui Care m-a chemat să vorbesc și în fața Căruia am spus: *Iată-mă, trimite-mă!*

Evenimentul-monument al vieții mele de elev m-a învățat lecția punerii lui Dumnezeu pe primul loc. Din acel moment, fiecare alegere, fiecare responsabilitate, fie că era o simplă temă la matematică, fie că erau discursuri în fața unor oameni, le-am făcut conștientă că sunt pentru slava lui Dumnezeu și nu a oamenilor.

Fiecărui creștin sincer și umil îi este oferită o misiune, o binecuvântare deghizată, de a face sau de a spune cuiva despre El, de a fi Lumina Lumii, așa cum a fost El. În final, cel care acceptă se va bucura de rodul ei neașteptat. Dumnezeu nu a rămas niciodată dator, dar noi îi datorăm toată lauda noastră!

Biblia – Manualul de instrucțiuni al omului

Că tot suntem într-un liceu, suntem mai mult decât obișnuiți cu manualele. Dar oare nu scăpăm de ele la biserică?

Ba da! Astăzi nu vorbim despre manualele clasice, ci mai mult despre Manualul pe care cu toții ar trebui să îl studiem.

Majoritatea lucrurilor pe care le vedem în jur și pe care le folosim funcționează după un manual, indicând, după cum am spus, modul ideal de utilizare a lucrului respectiv.

Vedem că obiectele, mecanismele, au manual de instrucțiuni, care îți arată cum să le montezi, pornești și întreții. Dar este posibil ca cel mai complex mecanism din lume, cel care fascinează de fiecare dată când privim mai în interior, și aici bineînțeles mă refer la corpul uman. Este posibil ca omul să aibă un manual de instrucțiuni după care să își ghideze viața? Atât cea fizică, cât și cea emoțională și spirituală?

Daca da, parcă sună cam bine. Imaginează-ți să ai o carte care să îți spună efectiv tot ce trebuie să faci ca să îți fie nu bine, ci FOARTE bine în toate domeniile vieții.

Culmea, există un astfel de manual. Oferit de Producatorul nostru: Dumnezeu. Dumnezeu nu ne-a lăsat la voia întâmplării. Pe lângă viață, cel mai mare dar, ne-a lăsat și un drum pe care să ne ghidăm.

Biblia are secțiuni pentru fiecare nevoie a omului: exemple ar fi din domeniul sanitar, economic, relațional, emoțional, pentru dezvoltare intelectuală și multe altele, pe care le-am putea împărți în 3 mari capitole: 1- Fizic (sanitar, material), 2 - Spiritual/moral, 3 - Social/emoțional. Dar să le luăm pe rând.

I. Domeniul fizic, câteva dintre nevoile de bază ale omului, de natură fizică, ar fi, sănătatea, odihna, banii (în care includem siguranța unui adăpost, confortul, o mașină și alte nevoi ce aparțin de sfera aceasta). Observați că aceste nevoi sunt așezate, mai mult sau mai puțin, într-o ordine a priorităților, sănătatea clasându-se pe primul loc. Și haideți dar să vedem cum abordează Producatorul nostru aceste teme în manual. Ce poate să fie mai important pentru un om decât sănătatea lui? Așa cum într-o mașină pe motorină nu bagi benzină, nici în corpul uman nu poți băga decât alimente prescrise pentru acesta. O bună parte din legile acestea sanitare se regăsesc în Pentateuh, în primele 5 carti ale Bibliei. Încă de la Geneza, Dumnezeu a conceput omul ca să mănânce fructe, legume, nuci și alte produse vegetale. După căderea în păcat a omului și mai exact după Potop, dieta omului s-a lărgit puțin, incluzând și carnea. Dar atenție, nu orice carne.

Și aici apar în peisaj Secțiunile din Levitic și Deuteronom:

1. Legea curățirii alimentare, pe care o găsim în Levitic 11. Dumnezeu a dat omului reglementări clare cu privire la ce animale sunt curate, (adică bune de consum/sănătoase) și necurate. Printre acestea se numără porcul, iepurele, multe specii de pești și

păsări.

Aceste legi aveau scopul de a proteja sănătatea, pentru că, vedeți voi, Dumnezeu nu S-a uitat la porc și a zis: „Mie nu îmi place de tine, ești necurat!” Cred că Dumnezeu a iubit destul de mult porcul dacă nu l-a dat să fie mâncat de oameni.

Ci mai mult decât atât, scopul pentru care Dumnezeu a oprit omul de la a consuma un anumit tip de carne este pentru că știe că i-ar dăuna. A fost demonstrat mai târziu că animalele menționate în Levitic 11 transmit boli mult mai ușor decât alte timpuri de cărnuri.

2. De asemenea, o lege din domeniul sănătății pe care o avem: odihna și încurajarea unui stil de viață echilibrat. Biblia încurajează respectarea unei odihne regulate și a unui echilibru în viață. În Exodul 20:8-10, porunca Sabatului este un exemplu de măsură sanitară, care nu doar că are aspecte spirituale, dar și asigură odihnă fizică și mentală pentru corpul uman:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.

Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău.”

Evident că omul a zis că nu are nevoie de manual și a încercat să facă niște modificări, iar lucrurile nu au mers deloc bine. E vorba despre momentul în care Franța, la scurt timp după Revoluția Franceză, a decis să schimbe săptămâna pusă de Producător, în decadă, adică într-o perioadă de 10 zile, 9 de lucru și una de pauză. Consecințele acestei schimbări s-au făcut destul de repede simțite, când oamenii erau epuizați, animalele cădeau efectiv pe câmp de oboseală, toată lumea era derutată... așa că, încă o dată, oamenii au fost nevoiți să se întoarcă la neschimbatul Manual.

3. O altă secțiune pentru nevoia omului este domeniul financiar. Și aici Dumnezeu ne dă instrucțiuni clare despre cum să obținem, păstrăm și înmulțim bunurile materiale. În primul și în primul rând, trebuie să înțelegem faptul că tot ceea ce avem este al Lui. Psalmi 24:1 „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!”

Având această imagine în minte, observăm bunătatea lui Dumnezeu deoarece ne dă 100% din ce are și așteaptă înapoi numai 10%. Dumnezeu ne dă tot. Ne dă chiar și bani. (Chiar dacă de multe ori în limbajul popular se spune că banii sunt ochiul celui rău.) Și aici se pune o altă întrebare: „Ce facem cu banii?”

Banii reprezintă un mijloc, atenție - doar un mijloc, prin care îți poți cumpăra haine, o casă, o mașină, îți poți întreține familia etc. Și încă un lucru pe care îl mai fac banii îl găsim foarte bine evidențiat de Solomom în Ecclesiastul 7:12:

„Căci ocrotire dă și înțelepciunea, ocrotire dă și argintul; dar un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viață pe cei ce o au.”

Ocrotire sau protecție. Bogățiile salvează adesea vieți (Omul cu bogăția lui își răscumpără viața, iar înțelepciunea salvează o cetate.) Bogăția, în schimb, nu poate să cumpere mântuirea veșnică sau să asigure pacea sufletească. Înțelepciunea, pe de altă parte, îl aduce pe om în legătură adevărată cu Dumnezeu.

În a doua parte a versetului, găsim o comparație destul de interesantă asupra căreia aș vrea să ne oprim puțin: un folos mai mare al științei este că înțelepciunea ține în viață pe cei ce o au. Mai corect spus, păstrează viața.

Înțelepciunea poate să salveze viața cuiva în caz de primejdie, în timp ce bogățiile pot să

fie cauza morții unui om bogat. De ce??? Pentru că înțelepciunea protejează pe om de excesele care scurtează viața. (Și cel mai bun exemplu este cel al unei mașinării, dacă pui prea mult ulei, dacă turezi prea tare, dacă folosești mecanismul într-un mod abuziv, nu rezistă).

Bogățiile fac posibilă lăsarea excesivă în voia apetitului, fiind astfel mijlocul de a aduce pe om la boală și chiar la moarte.

Așa că, (*privind spre Biblie) să ne întoarcem spre acele bogății despre care se spune „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori.”

Cuvintele Domnului... ce legătură frumoasă cu instrucțiunile de neprețuit pe care ni le-a dat Dumnezeu.

Aceste instrucțiuni merg mai departe decât domeniul fizic, da, sunt foarte utile pentru protecție, dar adevărata înțelepciune duce la trăirea adevăratei evlavii. Și aici ne îndreptăm spre următorul domeniu în care Biblia sau manualul nostru ne vine în ajutor:

II. Spiritual/moral.

Când ne gândim la zona aceasta, un lucru pe care cu toții îl avem, indiferent de orientarea religioasă, este conștiința, la care se adaugă și capacitatea de a discerne și alege corect, lucruri alimentate de înțelepciune.

Și am căutat să văd cât de importantă este conștiința în viața omului, cât de mult influențează deciziile și acțiunile sale.

Astfel, am găsit câteva situații în care conștiința își face simțită prezența:

Spre exemplu, în Proverbe spune că Un om al cărui cuget este încărcat cu sângele altuia, fuge până la groapă. Al cărui cuget, a cărui conștiință este pătată - nu sfârșește bine.

Versetul este foarte just.

Avem o situație în care cugetul i-a convins pe oameni de faptele lor rele în Ioan 8:9:

„Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă.”

Și auzind acest cuvânt: cuget, îmi răsună în minte ca un ecou al situației în care farieseii au vrut să-L ispitească pe Isus întrebându-L care este cea mai mare poruncă. Mai țineți minte răspunsul lui Isus?

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.”

Încă o situație aici în care apare cugetul, conștiința, înțelegerea. În iubirea pe care o arătăm față de Dumnezeu, folosim inima, adică centrul emoțional, folosim sufletul, adică ființa noastră, viața noastră, noi toți fiind suflete vii și cugetul nostru, centrul intelectual. Fără vreuna din acestea trei, nu Îl putem iubi pe Dumnezeu.

Că tot vorbim de conștiință, v-ați simțit vreodată muștrați? Eu da, și nu de puține ori. Și am ajuns să îmi dau seama că această muștrare din partea conștiinței a fost pusă intenționat de Dumnezeu în mintea noastră exact ca un senzor, ca un detector de fum. Când simte fumul, se declanșează, avertizează că ceva nu e în regulă și trebuie luate măsuri imediate.

Și nu cred că ne simțim prost pentru o situație în care suntem nevinovați. De multe ori, cugetul nostru ne spune, ne avertizează că ceea ce facem sau ceea ce urmează

să facem este greșit și că ar trebui să ne oprim.

Un alt factor pe care Producatorul nostru L-a considerat suficient de important pentru noi și pentru buna noastră funcționare este credința. Știu că majoritatea am crescut în familii adventiste și, când auzim vorbindu-se despre credință, sună a ceva arhicunoscut, ceva de lemn chiar, folosit de oamenii mari și teoria o știm, că ar trebui să fim credincioși, să credem chiar și atunci când nu vedem, când nu simțim. Da... dar ce facem cu practica, pentru că Manualul nostru nu ne învată doar teorie, ci și practică. Cum dobândim credința și cum o trăim?

Dar mai întâi, ce este credința? Definiția pe care ne-o propune Manualul este în Evrei 11:

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Credința, aici, este tradus din grecescul „pistis” care denotă fie o atitudine a minții, fie un model de comportament, fiind rezultatul atitudinii.

Textul oferă două definiții complementare: încredere neclintită, adică o garanție și încredințare. Dar te poți încrede tu în ceea ce nu cunoști, ți se cere să ai încredere, dar nu ți se aduc dovezi.

„Încredințare” vine de la cuvântul „elegchos”, care, culmea, înseamnă exact „dovadă”. Credința nu este o convingere abstractă că dovada există, ci o asigurare statornică, întemeiată pe încrederea că Dumnezeu Își va împlini făgăduințele.

Poate că mulți nu am văzut niciodată generatorul care produce electricitatea pe care o folosim în casele noastre, dar considerăm, pe bună dreptate, prezența electricității ca o dovadă suficientă pentru existența generatorului. În același fel, credem că energia noastră fizică, mentală și spirituală mărturisește despre existența unei Surse supranaturale de viață și putere. Fiecare mașinărie are un producător. De ce mașinăria corpului uman, nu ar avea Unul?

III. Emoțional/social.

Aici, inima joacă un rol central, fiind de altfel centrul emoțional al omului. Este un loc atât de important încât Dumnezeu oferă un plus de atenție. „Păzește-ți inima, ne spune El, mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.”

Curăția inimii este prima condiție pentru o viață fără păcat, căci din inimă iese binele sau răul, când spune Isus - „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.”

Biblia recomandă de asemenea omului să fie cu inima veselă, îl responsabilizează prin faptul că îl lasă să umble pe căi alese de inima lui. Îndemnul de aici, de a te bucura, nu este o invitație la exces, ci o dispoziție veselă, o apreciere a binecuvântărilor vieții.

Și vreau să mă îndrept acum spre un domeniu foarte important, care aparține de această secțiune. Producatorul nostru ne-a creat într-un mod absolut genial! Ne-a făcut ființe sociale, avem nevoie de alți oameni în jurul nostru. Avem nevoie de prieteni, de familie.

Dumnezeu spune: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor. Căci, dacă se întâmplă să cadă, se ridică unul pe altul, dar vai de cine este singur și cade fără să aibă pe altul care să-l ridice.” Îndemnul de a avea cel puțin un

prieten este aici însoțit de argumente în favoarea acestei realități, și Isus a ținut cont de acest sfat în momentul în care Și-a trimis ucenicii doi câte doi știind că se pot sprijini unul pe altul.

Și noi suntem îndemnați să avem prieteni, sunt nenumărate studiile care atestă că a avea prieteni cu care să povestești, să te descarci, să te bucuri, îmbunătățește semnificativ durata și calitatea vieții.

Familia este cu atât mai mult unul din darurile și din prescripțiile lui Dumnezeu. Căsătoria a fost rânduită de Producător să aducă bucuriile cele mai mari, iar familia să fie un colț de cer pe pământ. Este planul lui Dumnezeu ca omul să trăiască o viață fericită, având cugetul pe deplin curat.

Biblia este de asemenea o carte extrem de bună de istorie, prezentând unele din cele mai importante istorii: istoria pământului, a creației. Dar și mai important decât atât, Biblia este o carte care îți spune ce va fi, care descoperă viitorul. E plină de profeții, care s-au împlinit, sau care urmează să se îplinească.

De aici extragem utilitatea Bibliei, în planul trecut, despre ceea ce a fost, în planul prezent, învățându-te cum să trăiești bine, și planul viitor, care îți dă ocazia să te pregătești.

Biblia, ca orice carte, are și ea un cuprins, care nu e pus la început sau la sfârșit, așa cum se obișnuiește, ci îl găsim situat în Exod 20, sub forma celor 10 porunci. Aceasta este Legea lui Dumnezeu, etalonul după care vom privi îndemnul și sfaturile pe care le regăsim în carte.

Și ca un Autor veritabil și respectat care este, Dumnezeu ne-a lăsat cartea Lui de vizită și un nr. de contact, o linie de asistență deschisă mereu, unde putem apela atunci când avem nevoie pentru reparații, mentenanță sau consiliere. Și anume, rugăciunea. Astfel putem lua legătura cu Producătorul nostru Care nu întârzie în intervenție. El ne spune - „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” - arătându-ne încă o dată că Dumnezeu nu ne-a lăsat în voia noastră, ci îngrijește constant de noi. Ne-a pregătit o așa Carte deosebită, un manual de instrucțiuni după care să ne ghidăm viața, atât cea prezentă, cât și cea viitoare. Haideți să ne lăsăm conduși de El, într-o călătorie în care să Îl descoperim, să vedem cât de mult ne iubește și ne călăuzește la fiecare pas. Citind Manualul și observând cât de atent este Dumnezeu cu noi, analizând toate dovezile pline de dragoste, vom învăța să fim atât de aproape de El, și nu doar atât, de toți cei din jurul nostru. Haideți să fim o lumină pentru lumea aceasta care are nevoie de atât de multă caldură! Cu așa Manual care ne conduce atât de bine, nu am vrea să Îl cunoaștem și mai bine pe Cel Care a scris-O?!g

Amin!

Tonicile Devenirii

Florian Copcea

ALEXANDRU MACEDONSKI, O ABORDARE FENOMENOLOGICĂ

Teoriile și interpretările hermeneutice asupra poeziei, elaborate sub influența noii critici franceze de Alexandru Macedonski, au produs mutații estetice fundamentale în literatura română. Cunoscător în profunzime al mișcărilor literare europene, al căror vârf de lance au fost Jean Moréas (cu manifestul-program apărut în 18 septembrie 1886 în suplimentul literar al ziarului „Le Figaro” – Le Symbolisme) și Réne Ghil (fondator al școlii „simbolist-armoniste” devenită „filozofic-instrumentaliste”), autorul Noptilor va pleda, prin revista „Literatorul”, pentru resurecția poeziei prin introducerea în limbajul critic al unui logos „subversiv”, bazat pe respingerea de facto, a parnasianismului tradițional, a naturalismului simptomatic și a romantismului canonic. Prin această manifestare, considerată în epocă de-a dreptul atipică, A. Macedonski avea să se alăture deja experimentalistilor simbolisti care anticipaseră imperativul paradigmei onto-retorice a modernismului artelor poetice: Tristan Corbière, Jules Laforgue, Stéphane Mallarmé, Artur Rimbaud ș.a.m.d. În consecință, A. Macedonski va fi acaparat / influențat, subliminal, de dimensiunea fenomenologică, ambivalentă, preeminentă, a New Criticism-ului și va dezvolta în discursul prozodic, cu o vădită persuasiune, cu riscul frângerii gâtului retoricii, a unor forme revolute, reduționiste, de validare a fragilelor sale teorii critice.

În context, trebuie arătat, teoreticianul a optat pentru sincronizarea antimimetică a elementelor referențiale metodologiei aplicate la „utopia” curentelor literare occidentale apărute. Pe linia respectivei observației, Nicolae Manolescu în *Metamorfozele poeziei* (Editura pentru literatură, București, 1968, p. 9) aserționa tranșant: „Nu ne putem imagina nașterea poeziei moderne fără cele două fețe de Ianus ale lui Macedonski, una îndreptată către trecut, alta către viitor”. Mai mult, A. Macedonski a îndrăznit, făcând abstracție de „decalogul” structuralist jalonat de Maiorescu, să legitimizeze și chiar să impună o varietate evolutivă de critică și teorie literară. Opera sa poetică constituie o dovadă precisă a materealizării riguroase a principiilor stilistice și estetice inspirate, mai ales, din critica franceză aflată sub semnele axiologice ale observației, departe de haosul improvizației. În acest fel am putea explica intenția sa explicită de a introduce în poetica simbolistă conceptul de „instrumentalism” și practica „versului alb”.

Operația de amputare a abordărilor tradiționale, „vădit demodate”, de interpretare a prozodiei, a devenit pentru A. Macedonski, dincolo de jocul gratuit al astuțiilor aproximativ ideatice ale înaintașilor, o perspectivă de consolidare a conștiinței critice. Așadar, distincția între limbajul exegetic de până aci, arhetipal și empiric, și apariția, în pofida frisoanelor și a multiplelor reflexe de rezistență ale noii critici al cărei promotor devine, impulsionează, prin ordinul înnoitor al instrumentelor de explorare și valorizare, literatura română. Analiza poeziei întreprinsă, în general, prin prisma criticii formulată și propusă apofantic spre validare/asimilare de teoretician, avea să reprezinte,

în noile circumstanțe, o cerință categorică de resetare a conținutului operei literare.

Prin urmare, revelația limbajului critic conceput de A. Macedonski a generat un radical proces de autonomizare a tehnicilor de investigare estetică a textului poetic. Nu este deloc surprinzător faptul că demonstrațiile autorului, în desfășurarea lor, nu lipsite de sinuozități în substanța teoretică a interpretărilor, au orientat poezia spre esențializare, spre sugestie și polifonie, conferindu-i diacronic originalitate și semnificație modernă. Observațiile din studiul cu caracter de program literar – Despre logica poeziei („Literaturul”, nr. 23-24, 1880), chintesenziază, prin analiză critică, devenirea principiului de „armonie imitativă” în arta poetică a vremii, anticipând, să recunoaștem, într-un fel aparte, raționamentele lui Stéphane Mallarmé: „Desigur că citindu-se acest titlu, oricine se va întreba dacă poezia comportă o logică deosebită de a prozei, și vom stabili de aceea imediat un lucru pe care cărturarii noștri ar fi trebuit demult să-l stabilească, și anume că proza se conduce după o logică și poezia după alta (...).

A fi poet înseamnă a fi poet și logica poeziei este, dacă ne putem exprima astfel, nelogică într-un mod sublim. (...).

Logica poeziei este nelogică față de proză și tot ce nu e logic fiind absurd, logica poeziei este prin urmare însuși absurdul. (...)

Când știm că Divinitatea este neînțelesul și Neînțelesul este absurdul, ce alt voiți să fie logica ei, decât aceea ce este însăși Divinitatea și Poezia însăși. În asemenea condițiuni însă partea grea de explicat este cum poezia poate să convingă cu logica ei nelogică, mult mai bine, mai decisiv și mai repede decât proza. Asupra acestui punct avem foarte puține de zis: poezia convinge, pentru tot ce este frumos ni se impune fără ca nimeni să-și poată da seama în ce mod și pentru ce.(...)

Ea suscită lacrimile, mângâie sau reprobă, dă naștere zâmbetului de bucurie sau încrețește buzele prin ironia sa, și când voiești să te oprești și să-ți dai seama de cauze printr-o strictă analiză, rămâi uimit în fața golului aproape total pe care ți-l dă ca rezultat. (...) Poezia e datoare să deștepte cugetarea, ci nu să devină ea însăși cugetare (...).

Într-un cuvânt a cugeta nu este a fi poet. Este a fi cugetător. A fi poet este a simți. Reprezentarea acestei simțiri prin un mod de exprimare special – acel al imaginii, al coloarei și armoniei – este singura și adevărata poezie”. Fără a absolutiza intenția polemică a lui Macedonski de a turna în altfel de tipare structura și expresia liricii românești premoderne, vom sublinia faptul că demersul lui A. Macedonski a produs un model poetic bazat pe un mecanism ireductibil la dinamica și sonoritatea cuvintelor, în măsură să dezvolte în cuprinsul lui inefabilul poeziei. Așadar, noile formule exegetice introduse în conștiința criticii literare de A. Macedonski, au adus în prozodia românească profunde transformări estetice, filosofice și stilistice, unele dintre acestea reușind până astăzi să-și păstreze actualitatea. Simbolismul, nu numai legitimat, dar și practicat de autorul Noptilor, este ilustrat în Despre logica poeziei, orice altceva s-ar spune, îmbrăcat în haina neoromantismului, de metaforă, absurd, sugestie și muzicalitate, elemente artistice strict novatoare, corespunzătoare sensibilității lirice a epocii.

Predilecția macedonskiană pentru muzicalitatea „literelor” („Fiecare literă din alfabet reprezentând un ton musical”) este cea care, prin extensie inductivă, orientează teoriile critice, experimentale, spre semnificațiile cognitive ale imanenței limbajului.

Luând în considerare aceste idei și postulate formulate, în configurația lor motivată, în exercițiul sinestezic de libertate critică – Poezia viitorului („Literatorul”, nr. 2 din 15 iunie 1892), se constată că A. Macedonski, promotor al modernizării hermeneuticii, întoarce spatele antecedentelor maioresciene și interpretează în manieră proprie arhetipurile matriciale, inspirate, cum sugeram, din aproximările teoretice ale lui René Ghil. Proiecția, pe alocuri contradictorie, a efectelor acestora din urmă, în care prima simbolismul – „ultimul cuvânt al geniului omenesc”, avea să resurecționeze, în cel mai înalt grad, gândirea analitică și conținutul epistemologic al poeziei-ului. Rolul de căpetenie în poezia modernă – aserționa A. Macedonski – îl are poezia simbolistă complicată de instrumentalism. (...) Poezia modernă a început să graviteze către un ideal cu totul superior și că tinde a se deosebi de proză, de elocvența vulgară ce impresionează pe ignoranți, de succesele de bâlci ale antitezei, și că și-a creat în fine un limbaj al ei propriu, limbaj în care se simte în largul ei.

Rezumând, una dintre trăsăturile esențiale ale mișcării îndrăznețe, direcționate contextual spre muzicalitate și imagine, poartă amprenta simbolismului, acesta fiind „cel mai apropiat de natură, fiindcă el, pentru a ne sugera idei, procedează întocmai ca dânsa – cu alte cuvinte, fiindcă ne înfățișează una sau mai multe imagini ce se transformă la urmă în cugetări; instrumentalismul nu este iar decât tot un simbolism, cu deosebire că sunetele joacă în instrumentalism rolul imaginilor”.

Cât de puerile par astăzi enunțurilor și reflecțiile estetice ale lui Alexandru Macedonski, un lucru este clar: toate la un loc au avut un impact pozitiv asupra destinului modern al „poeziei pure” și, indubitabil, asupra „plăcerii textului”.

INADAPTATUL ÎN CÂTEVA DIN CREAȚIILE LITERARE ALE LUI URMUZ*

Personajul inadaptat indentificat în opera lui Urmuz, exponent original al absurdului în literatura română, este un „om artificial” (Nicolae Balotă), complet abulic, incapabil să manifeste înțelegere funciară pentru misterul „lucrurilor în sine”, cu existență intens plăsmuită. Datorită respectivei ipostaze, trăsăturile inadaptatului (le-am putea numi fără riscuri ianusiene), dar și vulnerabilei sale gândiri aparent „filozofice”, trebuie lămurite din perspectiva unității de ființă utopică. Măștile cu care a fost înzestrat de „nobilul” Urmuz (la rândul său un „inadaptat” incurabil), bizare, groțești și fardate grotesc, au propria lor individualitate, reclamând implicit dreptul paradoxal la ființare epică, factuală, aflată sub semnul contradictoriu dintre oniric și potențialitate.

Destinul individului urmuzian, cel situat la răspântie de imaginație/fantasmă și o lume dedublată, conflictuală, în criză permanentă, este alterat de traumatismele mediului social în care regulile și valorile tradiționale, stereotipe, se metamorfozează în idealuri (de cele mai multe ori) iluzorii, fără să corespundă nici pe departe veridicității. Fenomenul, în contextul raportării acesteia din urmă la terminologia literară sugerată, presupune, esențializând axiologia timpului în care ia naștere și se dezvoltă, un altfel de unghi de abordare a caracteristicilor sociale și psihologice ale inadaptatului permanent inhibat de automatismele care îi guvernează viața și reactivează mentalitățile arhaice ale unei societăți în tranziție, vlăguită, subordonată experimentelor existențialiste. Idealul eroilor lui Urmuz, din cauza deselor procese de conștiință, nu mai este acela de a aspira la un destin controlat de temei, imaginar și Dumnezeu. Din această cauză el, în pofida unui donquijotism împins până la paroxism, nu se poate elibera din infernul lui Dante și, chinuindu-se să-și păstreze rațiunea, să viseze, să spere, sfârșește prin a nu fi în stare să se adapteze, firește, sufletește, altor noi condiții de existență. Această înstrăinare față de restul lumii, vădit generată de refuzul de a admite materialitatea timpului trăit, provoacă debusolări, confuzii și traume inevitabile, greu de stăpânit.

Interferența de „voci” depistată în epicul narațiunilor, proiectează, în actul epistemologic, convingerea că Urmuz, din clipa când a început să-și întrupeze „himerele”, și-a asumat „preocupări de moralist, puțin mizantrop, având un ochi ascuțit, extrăgând din observațiile sale o voluptate amar umoristică” (Nicolae Balotă, Urmuz, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1970). În consecință, Urmuz, prin scrierea bizarelor sale pagini, s-a detașat thematic de contingent, de clișeele consacrate, canonizând o altfel de paradigmă în literatura românească. Lumea figurată de el, în esență onirică, excesiv contrafăcută, predispusă la ficțiune, populată de personaje stranii/ilare, cu biografii stihiale, manierist așezate în text, a fost deconstruită epic, mult sporită în ambiguități, ostilă chiar. Constantin Cubleşan (Urmuz în conștiința critică, Editura Cartea Românească, 2014), argumentează: „Urmuz a inventat un mod de a scrie literatură, ce părea multora o simplă joacă.”, și, în continuare concluzionează: „Era formula, patenta

lui, pe care o propune cu deplina conștiință a actului creator, lumii...”

Protagonistul principal din Pâlnia și Stamate, „unsuros și de formă aproape eliptică”, cu o fire confuză, exagerat de visătoare, preschimbat de bagheta magică auctorială, într-o „mașinărie” programată, meschină, este incapabil să-și învingă complexe provocate de abisuirile subconștientului, evident, atât sub incidența avatarurilor, cât și a lumii imediate care nu-i mai satisface nevoile erotice și sociale. Stamate trăiește, așadar, simultan, în două lumi paralele: cea în care „se află legată întreaga familie”, iar cealaltă în care evadează prin „tubul de comunicație”, acesta personificând un portal prin care călătorește „uitându-și total sacrele îndatoriri de tată și soț”, dându-i șansa unică să-și afle rostul, să-și depășească acuta criză existențială pe care o traversează disperat în căutarea deliciilor ce nu i-au fost rânduie în cea posibilă. Iată cum descrie Urmuz „odiseea” absurdă a eroului său: „Planul de seducțiune al seriosului și castului filozof putea fi astfel considerat ca reușit. Abia avu el timpul să se furișeze la tubul de comunicație, când zânele mării îi și depuseră, grațios, pâlnia în preajma locuinței sale, apoi, ușoare, zglobii, în râsete și chiote nebune, dispărură cu toate pe întinsul apelor. Confuz, înnebunit, dezagregat, Stamate abia putu să apară cu căruciorul prin canal... Fără a pierde însă cu totul sângele rece, azvârli el de câteva ori cu țărână asupra pâlniei și, după ce se ospătă cu puțină fierțură de ștevie, se aruncă, din diplomație, cu fața la pământ, rămânând astfel în nesimțire timp de opt zile libere, termenul necesar ce, după procedura civilă, credea dânsul că trebuia să treacă pentru a putea fi pus în posesiunea obiectului. După această trecere de timp, reluându-și ocupațiunile cotidiene și pozițiunea verticală, Stamate se simți cu totul renăscut. Niciodată nu cunoscuse el până atunci divinii fiori ai dragostei. Se simțea acum mai bun, mai îngăduitor, și turburarea ce o încerca la vederea acestei pâlnii îl făcea să se bucure și totodată să sufere și să plângă ca un copil...”

Carevasăzică, Stamate, respingând adevărul condiției sale, „ajungând uneori cu îndrăzneala până la inconștiență”, se adăpostește, învins, extravagant, în labirintul dintr-o „subt-pământă ce formează sala de recepție” a apartamentului în care își duce veacul alături de soția „tunsă și legitimă” și „micul băiat”, Bufty, pe care, dintr-un surplus de furie amestecat cu un „sentiment patern”, „în mijlocul unei nopți reci și întunecoase”, din cauza unei presupuse legăturii pe care acesta o începuse cu pâlnia, îi face „vânt cu dispreț în Nirvana” unde, „grație calculelor și combinațiilor sale chimice, reuși să facă cu timpul, prin puterea științei, [...] să ocupe acolo un post de subșef de birou.” Coșmarul lui Stamate nu este generat numai de trădarea inocentului Bufty, de duplicitatea pâlniei (care întruchipează în roman nefastul rol de femeie, singura care beneficiază de dragostea sa nețărmată), ci și de motivațiile celorlalți, care se dovedesc a fi asemănătoare celor nelumești, neputându-i garanta extaz dorinței sale exacerbate. Urmuz în împrejurarea respectivă este cât se poate de sceptic: „fericirile mari sunt totdeauna de scurtă durată”. Supus mustărilor de conștiință, inapt să înțeleagă semnificațiile vieții și, mă rog, valorile false ale putredei/agonice societăți în care l-a plasat scriitorul-scenarist, Stamate, resemnat și laș, decide să se sinucidă, dar nu oricum: „...Pentru ultima oară când prin tubul de comunicație, mai privi o dată Kosmosul cu ironie și indulgență. Suindu-se apoi pentru totdeauna în căruciorul cu manivelă, luă direcția spre capătul misterios al canalului și, mișcând manivela cu o stăruință

crescândă, aleargă și astăzi, nebun, micșorându-și mereu volumul, cu scopul de a putea odată pătrunde și dispărea în infinitul mic.”

În Ismail și Turnavitu tema inadaptatului devine și mai complexă.

Comportamentul celor doi parveniți, înzestrați cu o nebunie ieșită din tipare, denunță tragismul unor spirite în agonie, dezorientate, totuși, romantice, care, făcând abstracție de realitatea obiectivă, sustrăgându-se mai curând acesteia, eșuează, iremediabil copleșiți de angoase. Ismail, tip cu inițiativă, țință și victimă a „corupției moravurilor noastre electorale”, din care motiv „conservat într-un borcan situat în podul locuinței iubitelui său tată”, adică ținut sub sechestru spre a fi protejat, se află într-un permanent conflict cu (i)realitatea. Actantul nu se poate integra în prezent, cu alte cuvinte viețuiește idilic crescând viezuri într-o „pepenieră situată în fundul unei gropi din Dobrogea” sau îmbrăcând „o rochie de gală, făcută din stofă de macat de pat cu flori mari cărămizii și apoi să se agațe de grinzi pe la diferite binale, în ziua când se serbează tencuitul, cu scopul unic de a fi oferit de proprietar ca recompensă și împărțit la lucrători... În acest mod speră el că va contribui într-o însemnată măsură la rezolvarea chestiunii muncitorești...”. Povestitorul îl proiectează pe Ismail pe un tărâm amăgitor, fantast. Spre deosebire de acesta, Turnavitul, „personaj ciudat”, cu înfățișare și statut de „simplu ventilator pe la diferite cafenele murdare”, metamorfozându-se o dată pe an în bidon, deși nu duce lipsă de fantezie, este mai cu picioarele pe pământ. Cu toate acestea nici el nu dă semne că s-ar adapta situației de a accepta nedreptatea ce i se face de către tovarșul de suferință, Ismail, când îl concediază din serviciu de „șambelan la viezuri”, și: „Fire afară din cale sensibilă și neputând suporta o atare umilință, disperat, Turnavitu își puse atunci în aplicare funestul plan al sinuciderii, după ce avu însă mai întâi grijă să își scoată cei patru dinți canini din gură... Înainte de moarte se răzbună grozav pe Ismail, căci, punând să i se fure acestuia toate rochiile, cu gaz dintr-însul le dădu foc pe-un maidan.”

Ismail nu se poate familiariza cu gândul că lumea este departe de a fi pe potriva așteptării și a râvnei sale, își pierde totalmente orientarea și rațiunea și recurge la soluția, la fel de tragică, de a protesta într-un mod original contra răului absolut de a trăi fără identitate clară. Iată cum Urmuz, în manieră tradițional-absurdă, rezolvă cazul neverosimilei incapacități a eroului său de a rămâne în contact cu aparentul, înșelătorul timp în care și-a personificat personajul: „Redus astfel la mizerabila situație de a rămâne compus numai din ochi și favoriți, Ismail abia mai avu puterea să se târască până la marginea pepinierii cu viezuri; acolo căzu el în stare de decrepitudine și în această stare a rămas și până în ziua de azi.”

La rândul său, Fuchs, personaj izolat, străin de toată lumea, (din poemul eroico-erotic și muzical, în proză – Fuchsiada), își caută echilibru emoțional în iluzie, departe de adevărurile comune, tot într-o lume fictivă. Urcarea lui Fuchs, mitică/metaforică în Olymp este un bun prilej pentru Urmuz să-și demonstreze inventivitatea în construcția narativă. Amalgamul de planuri epice care se succed, cinematografic, între un prezent provizoriu și vis, este în măsură să ofere indicii prețioase asupra mecanismului utilizat în conceperea povestirii. Fuchs, apărut pe lume din urechea bunicii sale, „mama sa neavând deloc ureche muzicală”, se duce „direct la Conservator”, unde, luând formă de „acord perfect”, stă captiv „trei ani în fundul unui pian” pentru a

studia intens „armonia și contrapunctul”, circumstanță în care percepe cu stupefacție că „două din sunetele ce îl compuneau, alterându-se prin trecere de timp, degeneraseră: unul, în o pereche de mustăți cu ochelari după ureche, iar altul, în o umbrelă – cari împreună cu un sol diez ce îi mai rămase, dădură lui Fuchs forma precisă, alegorică și definitivă...” În răgazul de după ce și-a dus umbrela la reparat, „silit să-și petreacă noaptea sub cerul liber”, Fuchs rățăcește – „în extaz” – „până într-un cartier întunecos, înspre care, fără voia lui, o putere tainică îl atrăgea – gurile rele spun că în chiar acea stradă celebră pe care bunul împărat Traian, după consiliul tatălui său Nerva, a indicat-o naivului păstor Bucur să o așeze cea dintâi, când a întemeiat orașul ce îi poartă numele...” Ajuns aici „mai multe slujitoare terestre ale Venerei, servitoare umile la altarul amorului, îmbrăcate în alb-străveziu, cu buzele încarminate și ochii umbriți, înconjură pe Fuchs din toate părțile. Era o superbă noapte de vară. Împrejur, cântece și veselie, șoapte dulci și armonie... Vestalele plăcerii îl primiră pe artist cu flori, cu șervete artistic brodate și cu interesante ibrice și lighene de bronz pline cu apă aromatizată. Toate strigau, care mai de care: «Dragă Fuchs, dă-mi dragostea ta imaterială!», «O, Fuchs, tu ești singurul care știi să ne iubești curat!»; iar parcă mânite de unul și același gând terminară în cor: «Dragă Fuchs, cântă o sonată!»”

Fuchs, manifestând o pudoare greu de ținut în frâu, rușinos din cale afară, „se strecoară în pian”, pentru a nu cade pradă mrejelor erotice, numai că nici aici nu avea să scape de perepeții, „cele trei grații” trimise cu porunca de a-l aduce în Olymp achitându-se cu fidelitate de misiunea primită: „Cum însă chiar zeița Venus, însăși Venera născută din spuma albă a mării, fu fermecată – poate mai ales de studiile de «legato», ale căror sonorități eterice ajunseră până și la dânsa în Olymp, turburată în liniștea ei de Zeie, ea, care nu mai fusese a nimănui de la Vulcan și Adonis – păcătui acum cu gândul și, învinsă de patimă, nemaiputând rezista tentației la audierea lui Fuchs, se hotărî să-l aibă la dânsa o noapte... În acest scop trimise mai întâi pe Cupidon de îi săgetă inima; pe vârful săgeții fiind pus un bilețel prin care era invitat în Olymp.” Eroul, „muritor ales”, „ajutat de aripile puternice ale inspirației lui de compozitor”, este sedus de frumusețea divină a lui Venus, a Aphroditei și a Venerei, și renunțând „satisfăcut și radios” la „tânăra și exuberanta frunză de viță” care îi acoperea goliciunea și „îi mai servea și ca hrană cotidiană”, înfuriind „tot Olympul”, se lasă dus de ureche de „însăși mâna de trandafiri a Zeiței” „să rățăcească mai întâi în Haos.” Urmuz, pentru a-și duce până la capăt travaliul creației, nu-l abandonează în acest moment: „Fuchs începuse tocmai săvârșirea osândeii, când Palas Athena interveni (pe neașteptate) pentru dânsul... I se admise să cadă tot pe pământ, însă cu o singură condițiune: este acolo atâta progenitură inutilă, artistică și neartistică încât nu mai era deloc nevoie de a se mai crea alta... I se impuse însă lui Fuchs obligația de a distruge snobismul și lașitatea cugetării în artă de pe meleagurile pământene. Pus, astfel, într-o teribilă dilemă, găsi artistul că această din urmă condițiune ar fi cu mult mai greu de îndeplinit decât chiar aceea de a face progenitură pe planeta Venus...” Excomunicat de „slujitoarele plăcerii”, scutit „de a mai îndepli pe pământ imposibila corvoadă ce i se impune”, „Fuchs se așeză în grabă la piano și, pedalând energic și neîntrerupt, ajunse în sfârșit la căminul lui liniștit, cu moralul deprimat, deconcertat, scârbit de oameni ca și de zei, de amor ca și de Muze... Alergă de își scoase umbrela de la reparat și, luând și pianul cu sine, dispărură pentru totdeauna în

mijlocul naturii mărețe și nemărginite... De acolo muzica sa radiază cu egală putere în toate direcțiunile, făcând astfel să se împlinească în parte cuvântul Destinului recunoscător, care-i hărăzi ca prin gamele, concertele și etudele sale de staccato, să ducă departe acel cuvânt și, grație lor, prin forța educației, să facă să apară cu timpul pe această planetă o rasă mai bună și superioară de oameni, spre gloria sa, a pianului și a Eternității...”

Ipozant ca personaj inadptabil, Fuchs, tânjind timid după iubirea absolută, de care însă nu are parte decât sustrăgându-se lumii alcătuită din viziuni traumatizante, halucinante, kafkiene, impregnate de anxietate, nu poate face față spasmelor neurotice ale conștiinței și cedează psihic. Fuchsiada se dovedește a fi, așadar, o parabolă în care naratorul, într-o primă instanță, a ascuns/încifrat câteva din viciile societății burgheze, iar mai apoi de a ilustra sentimentul tragicomic al individului care, dacă nu stăpânește realitatea, dacă nu este capabil de stabilitate lăuntrică, nu poate supraviețui utopiei, oricât de „voluptoasă” ar părea ea. Autorul sugerează că într-un anumit spațiu, cât de dilematic, perfid și ostil ar fi, nici într-altul imaginat, ambelor fiindu-le comună disoluția inevitabilă a visării, omul nu poate exista decât ca o „progenitură inutilă, artistică și neartistică.” În consecință, intelectualul Fuchs se lasă condus de vârtejul instinctului și nu conștientizează pericolul sfârșitului iminentei/insignifiantei sale existențe.

Înainte de a pune punct demersului nostru prin care am schițat profilul inadptatului în câteva din Paginile bizare ale lui Urmuz, considerăm oportun să cităm, din rațiuni deloc întâmplătoare, un fragment din observațiile lui Perpessicius (din studiul Urmuz.Schițe fantastice , publicat în ziarul Cuvântul nr. 2151/1931), referitoare la încadrarea textelor urmuziene „în literatura fantastică contemporană (schițe fantastice), în suprarealism și expresionism”, acestea ilustrând „expansiuni ale unui spirit bogat în fantezie, cuceresc prin excesul lor de absurditate și nu pot să fie privite altminteri, decât ca jocul voluntar și amuzant al unui temperament prin excelență satiric”. Concluzionează exegetul – „scriitorul este, în forme fantastice, un profund spirit satiric.”

*Citatele utilizate sunt preluate din vol. I Urmuz sau despre paradox (Editura Zodia Fecioarei, Pitești, 2020, pp. 44 – 70), autor Lucian Costache.

Titu Dinuț

ADICĂ EU

Da: am crescut ca macii și strugurii pe câmp.

Da: mai păstrez ca iarba, și-acum, sub pleoape rouă.

Da: m-am scăldat în râul cu cânepiu la topit.

Da: mi-am julit genunchii în vișini și-n cireși.

(Zaharia Stancu)

M-au răstignit acasă, că-s tocmai de sub munte și n-am în capitală vreun unchi ori vreun bunic, că stau pe malul apei, și-nvăț cocori să zboare, ori că alerg cu melcii și frunza pe colnic.

Mai rar îmi trece pragul unul dintre semeni, trage la mai bogații ce-n viață se descurcă, nu se descălță-n iarbă,

Așa, copac stingher, las frunza să foșnească pentru oglinda zării și pentru curcubeu și rămân firul ierbii, cu fruntea grea de stele și rămân talpa țării, rămân adică eu.

NEDUMERIRE INFANTILĂ

Trecând printr-o grădină zoologică, copilul zise: Uite, tată, acest tigru, de când trăiește după gratii, s-a adaptat la mediu. Acum e vărgat!

(Lucian Blaga)

- Bate și ți se va deschide! m-avertizase tata cu credința, iar cele patru puncte cardinale mă răsfațau cu biruință.

În băătura casei creșteam singur, satu-mi dusesese mama cu carul înflorat în locul ce se cheamă Gropiștea cea Veche, când niște doctori au greșit la operat.

Ascultând sfatul tatei, ciocneam cu degetele-n piatră și-ndată izvorau din temelii toate gângăniile-n vatră. Băteam în pulpa de cireș și-n mușuroaie indigene și mi se închina regina furnicilor cancerigene. La toate ușile mi s-a răspuns, deși câte una mi se trântea în nas, dar eu ciocneam cu sufletele mâinii, pe dinafară n-am rămas.

Numai de una sunt căit, fiindcă nu-i greu s-aștept la poartă, dar bat la ușa mamei din Gropiștea cea Veche și nu mi se răspunde niciodată...

IARNA DIN CALENDE

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineța ninge iară...
(Vasile Alecsandri)

Răsfățați de calende și ler, fulgii dau cerului știre că e viscol și ger pe pământ, dar că ninge a bună vestire.

Și ninge prin cheile casei, fulgii se-adună, se-nnoadă ca brâgtele pânzei de tors prin vâscul cernut de zăpadă.

Și ninge prin sufletul meu, poate că-s om de zăpadă, doar gândul se-anină de albul tavangului greu ce-o să cadă.

Troienele iernii se-aștern în urme, în răni și în pâine, mă-ntreb cât mai ninge prin mine cu astăzi, cu ieri și cu mâine.

PANSEURI

ACTOR. Își atârname masca în cui, dar rolul ba.

ADÂNCUL. Furișul de sub ape ...

AERIANĂ. Mi-e teamă de efectele avioanelor lui Henri Coandă din clipa în care am văzut un supersonic călcând un ... nor.

ALTEREGO. La cel care mă holbez acum in oglindă, ești tu din mine ...

AMANET. Lași vieții amanet pașii tăi.

ANATOMICĂ. Cei din prejmă au observat că dintre toate apucăturile omenești, cele mai grave sunt cele care... te apucă.

ARCA. Nu potopul, ci arca a fost a lui Noe.

ARCUIRI. Cupidon folosea arcul. Noe folosea arca.

ASTRONOMIA. Știința care se ocupă cu studiul evadării omului în Univers...

AUTOBUZUL. Un hoinar cu buzunarele bușite de ... pasageri.

BABILON. Dumnealui a izbutit să construiască o scară până la cer, însă n-a avut de ce s-o rezeme...

BARBARISME. Cuvinte de care ți se strepezesc dinții.

BĂRBĂȚIE. Am trăit mai mult decât mama, mai mult decât bunica, dar n-am putut naște nici măcar o dată ..

BISERICĂ. Se ridică unde se coboară omul în rugăciune...

BOLOVAN. Piatră să fii, stâncă să fii, dar nu bolovan.

BUFNITURĂ. Dacă omul cade, umbra nu i se mai ridică...

BUMERANG. Nu zvârli pâinea pe fereastră, că-ți intră foamea pe ușă.

CABALINĂ. Pe o miriște, doi cai își pasc propria umbră...

CARIERĂ. Încercați și o carieră de piatră.

CASA. O rugăciune cu streșini.

CELESTĂ. Se spune că la fereastra dinspre oameni, Creatorul ar fi lăsat să înflorească petalele de curcubeu.

CLAIA. Orice claie este un abator de fân.

CLANȚA. Uvertura la deschiderea unei uși.

CLASICII . Autorii studiați în... clasă.

CONFUZIA. Nu orice ți se arată este o...arătare.

Nu tot ce staționează între două urechi se numește... cap.

CONJUGARE. Eu trec dealul, tu treci valea, el trece clasa...

COPILĂRIE. Dac-ar fi să dau vremea înapoi, m-as opri pentru totdeauna în copilărie...

COROANA. Feriți-vă de regii care poartă coroana pe-o ureche.

CUNOASTERE. Pentru că nu te cunoști, ești mereu cu privirea pe alții.

CUPIDONICĂ. În dragoste trebuie să fii precum arcușul cu vioara, nu ca arcul cu săgeată...

CUPLU. S-au despărțit, fiindcă erau prea mulți în doi...

Te doare inima ta sau a mea ?

CURCUBEU. Clipa în care cerul și-a pus cravată.

Dan Puric

Un suflet frumos

La mine, în satul în care am copilărit, către sfârșitul celui de al II-lea război mondial, mai bine zis după 23 august 1944, când am întors armele împotriva armatei germane, „datoria față de țară” a fost înlocuită cu dragostea pentru aproapele într-un mod atât de firesc, cum numai un om care nu se lasă copleșit de istorie, ci de dragostea de Dumnezeu, poate s-o facă. Armata germană, înfrântă pe toate fronturile, se retrăgea în dezordine. Iar acolo, în Munții Buzăului, grupuri răzlețe căutau să-și piardă urma. Cei pe care îi avuseserăm aliați până nu demult deveniseră peste noapte dușmani. Datoria față de țară a tuturor era să luptăm împotriva lor.

Undeva, în marginea pădurii ce cobora direct în malul râului Buzău, la marginea satului mic de atunci, care era Nehoiu, locuia o băbuță singură. Și ea, ca tot satul, știa că în pădure, în munți, pe lângă urși, lupi, râși, cerbi, sunt soldați germani care se retrag. De fapt, se și constituiseră grupuri de urmărire, care să-i încercuiască. Dar băbuța, prin firea lucrurilor, nu putea participa la război. Oricum nu-l declanșase ea. Ea doar îl îndura pe tăcute cu acea rezistență surdă în fața vitregiilor, moștenită de la strămoși. Dar într-o zi istoria i-a intrat și ei în gospodărie, obligând-o astfel să-i răspundă. A scos-o cum s-ar zice, din veșnicia ei și a pus-o la lucru.

Într-o bună zi, de dimineață, căutând în cuiabarul ei unde de regulă găsea două ouă, făcute de unica găină, n-a găsit decât un singur ou. Băbuța și-a dat seama că nu-i vreun animal, dihor sau vulpe pentru că i-ar fi mâncat și găina și nici vreun hoț amărât din sat, pentru că atunci i-ar fi furat ambele ouă. Băbuța și-a dat seama că era un altfel de hoț, unul civilizat. Și atunci ea a făcut un lucru paradoxal. A luat-o împotriva istoriei! Nu și-a mai făcut datoria de cetățean! Adică nu s-a dus la primărie să denunțe faptul că în jurul casei ei s-ar afla trupele înfometate ale Wehrmacht-ului care o jefuiesc. Ci dimpotrivă, neascultând nicio secundă de morala timpului ei, nici de morala în sine ca datorie, de „acel imperativ categoric”, de teribilul „solen” al lui Kant, acel imuabil trebuie, neascultând deci nici de „rațiunea pură” și nici de cea „practică”, nici de imperativele patriotice ale vremii, adică de context, și-a permis să iasă din istorie făcând un lucru cu totul și cu totul neașteptat. A așezat a doua zi, lângă singurul ou rămas în cuiabar, o sticlă cu lapte. Apoi în altă zi - o bucată de pâine, niște mere și chiar și o bucățiță de slănină găsită prin pod. Ea își dădea firesc din puținul ei. Cui? Dumnezeu știe!

Timpul a trecut, istoria s-a schimbat și totul a intrat în uitare. Mai puțin fapta bună a sufletului frumos. Peste douăzeci de ani, avea să primească din Germania Federală o scrisoare cu câteva rânduri: „Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața! Vă rămân profund recunoscător... fost ofițer în armata germană.” Sufletul frumos este, prin urmare, firesc, pentru că natura lui e concrescută cu bunătatea și ca atare lumea este percepută liber, nestânjenită de botnița vreunui raționament sau ideologii. Ce mult seamănă în fond gestul băbuței în istorie cu remarcă lui Blaise Pascal despre stilul natural: „Citești o carte și la sfârșit, în loc să vezi că ai citit un autor, găsești un om!”

Fără să știe, băbuța din malul râului avea acel ceva pe care Blaise Pascal îl opunea spiritului geometric al lumii, avea „spiritul de finețe” ce într-o clipă pulverizează aroganța infinită a rațiunii fără de Dumnezeu. Băbuța avea sediul gândirii în inimă. Iar inima ei nu făcea instinctiv nicio concesie rațiunilor umane. Ea nu era nici mai presus de lege, nici dincolo de lege, nici împotriva ei. Ea era în altă lege, legea iubirii. Legea dumnezeiască ce pe toate le rânduieste cu rost tainic și pentru acum, și pentru azi, dar și pentru vremurile ce or să vină. Gestul ei era unica soluție a umanității în derivă. Dar lumea nu avea timp să-l observe, căci ea atunci era preocupată cu alt plan, să-l înlocuiască pe cât de rapid posibil pe Dumnezeu. Monstrul roșu se arăta la orizont. Pentru noi, răsăritenii, mintea nu înseamnă rațiune. Adică nu este o judecată pe cont propriu, ci este o judecată prin care pătrunde nevăzut Dumnezeu. Cu mintea aceasta a judecat și băbuța. Ce aparte suntem! Și ce greu de citit pentru alții!

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

Perpetuum Mobile

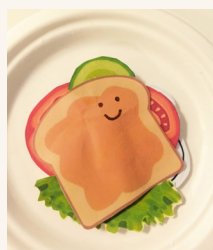
CLASA PREGĂTITOARE STELUȚELE

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR - BRAȘOV CRISTINA

Prima zi de școală

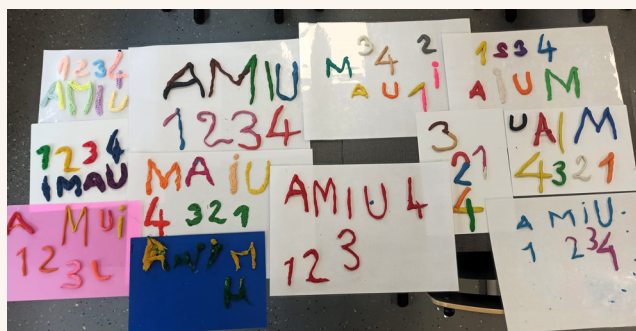

Curs de nutriție sănătoasă

Creații artistice

INVAZIA IEPURAȘILOR

1 Decembrie, Ziua Națională a României

În preajma sărbătorilor de iarnă

Învățăm să circulăm corect

PERPETUUM MOBILE

CLASA PREGĂTITOARE ARICEII

PROF. ÎNVĂȚĂTMÂNT PRIMAR - ROTARU RALUCA

Matematica și explorarea
mediului - Învățăm prin joc
să scriem cifrele

Arte vizuale și abilități prac-
tice - Elefantul Eli

Proiectul “Parteneriat pentru viață - om, animal, mediu”
în parteneriat cu Asociația pentru Educație și Sănătate
MENS SANA și ASPA

Piramida alimentației - activitate în cadrul proiectului „Și eu trăiesc sănătos!” - în parteneriat cu Fundația PRAIS

Ziua Națională a României - colaj

Atelier de lectură la Ludoteca „Apolodor din Labrador” din cadrul Bibliotecii Naționale a României, cu ocazia Școlii Altfel

Micii bucătari pregătesc un „curcubeu de fructe” în cadrul proiectului „Și eu trăiesc sănătos!”

Serbarea de iarnă „S-a născut Mesia!”

Arte vizuale și abilități practice
- Iarna în orașul meu

Micii bucătari SETS
pregătesc un „curcubeu de
legume” în cadrul proiectului
„Și eu trăiesc sănătos!”

Tur cultural
la Biblioteca
Națională a
României, în
cadrul Școlii
Atfel

CLASA 9 A

DIRIGINTE LAURENȚIU BASTOREALĂ

[*La Hanul lui Manuc*]

[*Muzeul de Istorie
Columna lui Traian*]

Expoziția de anatomie umană Body Worlds, de la Biblioteca Națională a României

Lecție de acordare a primului ajutor

CLASA 9 B

DIRIGINTE DĂNUȚ ZOTICA

Excursie la Brașov

La Teatrul Național din București

CLASA 9 C

DIRIGINTE LUMINIȚA NISTOR

PERPETUUM MOBILE

{ Teatrul Național }

{ Târgul de Crăciun,
Brașov }

{ Muzeul Jucăriilor }

CLASA 9 D

DIRIGINTE ELENA VLĂDESCU

Prima poză împreună :) Jocuri de cunoaștere - septembrie, curtea liceului

Faza I

„Clătite cu suflet” - Proiect voluntariat

Faza II

PERPETUUM MOBILE

Faza III

Vizitarea Expoziției Body Worlds, de la Biblioteca Națională a României

Cinema Sun Plaza

Bowling și Laser Tag - Sinaia

Excursie la Sinaia

01-01-2025: Once divided, forever *united*

CLASA 9 E

DIRIGINTE CLAUDIA ENACHE

**Vizită la Biblioteca Națională a României,
la Expoziția Body Worlds**

ZIUA CADOURILOR

CLASA 10 C

DIRIGINTE CRISTIAN MANASE

Bucureștiul în prag de sărbătoare

Program muzical

PERPETUUM MOBILE

CLASA 10 D

DIRIGINTE RODICA GUŞATU

PERPETUUM MOBILE

CLASA 11 A

DIRIGINTE LUMINITA DIMOIU

{ Excursie la Bușteni }

CLASA 11 B

DIRIGINTE RELUȚA MIHART-PĂUNE

Ieșire la Universitatea de Litere

Ziua doamnei diriginte

Ieșire în parcul IOR și ParkLake

Excursie la Braşov

CLASA 11 C

DIRIGINTE ANCA MEREUȚĂ

Vizită la Muzeul Militar

La expoziția Body Worlds, de la
Biblioteca Națională a României

CLASA 11 D

DIRIGINTE MIHAI STOICESCU

Excursie la vulcanul stins
de la Racș

Ziua domnului diriginte

Program la biserica Avantgarden
din Brasov

La Bruxelles cu corul liceului

— [Excursie la Vulcanii norioși] —

CLASA 12 A

DIRIGINTE SERGIU AVRAM

Prima zi de școală din clasa a 12-a

Serată cu clasa

Invitați acasă la domnul diriginte

Uniți la botezul unui coleg

Program la Slatina

Revelion la Vălenii de Munte

CLASA 12 B

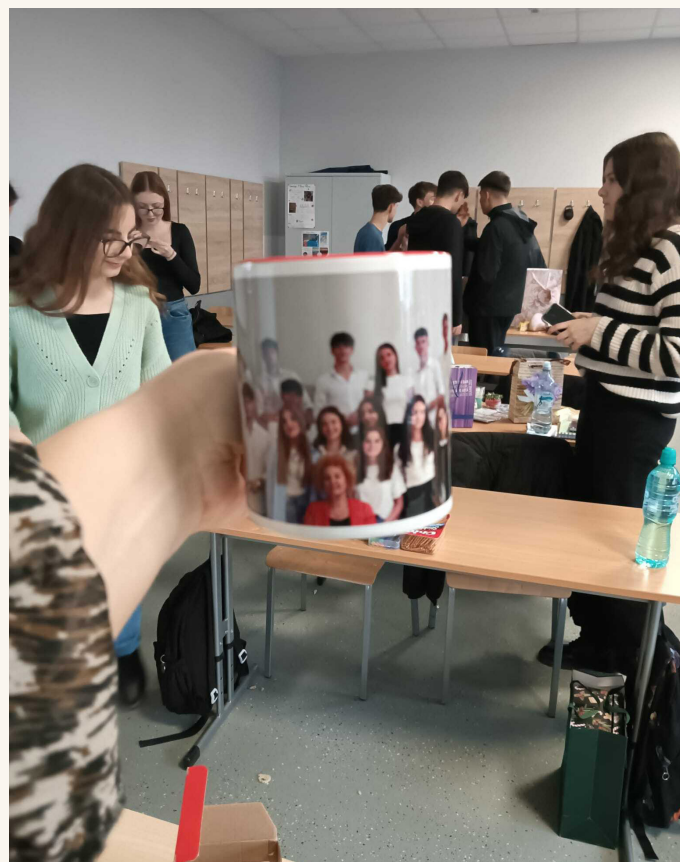
DIRIGINTE DANIELA ZAHARIA

Început de an școlar

Sabatul recunoștinței

{ Ziua cadourilor }

Participanți la Concertul Corului “Credo”,
la Auditorium Pallady, decembrie 2024

— [Excursie la Bruxelles, cu corul “Credo”] —

— [Excursie la Târgul de Crăciun din Craiova] —

CLASA 12 C

DIRIGINTE IOANA DUMTRESCU

Serată de septembrie

Program cu bobocii

Invitați acasă la doamna dirigintă

Lansarea cărții “Răsad de suflet”
a doamnei diriginte

A photograph of a wooden staircase with a white curved wall. The stairs are made of light-colored wood and lead upwards. The wall is white and curves around the stairs. The lighting is bright and even.

PROIECTE EXTRAȘCOLARE

Sâmbătă, 21.09.2024, corul Credo, dirijat de dl.prof.dr Mihai Bejinariu, a susținut concertul Aproape de Cer la casa de Cultură din Colibași – Cahul din Republica Moldova.

21/09/2024 Ora 19:00

Aproape de Cer

concert de muzică sacră

**Corul „CREDO”
București**

live Music

Casa de Cultură s. Colibași r. Cahul
Str. Horelor s. Colibași MD5316

Intrare liberă

Festivalul de Companioni Chosen din 3 octombrie 2024, cu motto-ul El și pe tine te-a ales. Dumnezeu alege în fiecare generație persoane pe care le împuternicește pentru o lucrare deosebită. Acum, este rândul tău să fii ales de Dumnezeu.

"El și pe tine te-a ales" - Festivalul de Companioni "Chosen"

<https://youtu.be/rUH1vs-UQBY?si=XrppXWgmC9WPsqR4>

Vizita la Muzeul Tehnic Dimitrie Leonida

Mai e ceva timp până la ”săptămâna altfel”, dar activitățile extrașcolare au început. Săptămâna aceasta, câteva clase au vizitat diverse locuri de unde au plecat mai bogați în cunoștințe și experiențe. Clasele a IX-a C, a IX-a E și a X-a B au vizitat Muzeul Tehnic ”Dimitrie Leonida”, după care au profitat de vremea frumoasă pentru puțină mișcare în Parcul Carol. Clasa a XI-a A a mers în vizită la cea mai veche unitate de pompieri din București, unde au putut vedea câte ceva din ce înseamnă viața de salvator! Clasa a XII-a A a căutat să descifreze tainele climei, în urma vizitei efectuate la Institutul Național de Meteorologie și Hidrologie. Experiențe frumoase, copii frumoși, activitățile sigur vor continua în perioada următoare...

Sabatul recunoștinței

Toamna excursiilor.

Vremea frumoasă din aceste zile a îmbiat un număr semnificativ de elevi spre munte, în căutare de experiențe noi, de amintiri frumoase și de părtășie de calitate. Astfel, duminică 20 octombrie, 31 de elevi, însoțiți de capelanul Liceului Teologic Adventist, Teo Brașov, au avut parte de un traseu de excepție la canionul Șapte Scări, o parte din grup ajungând chiar pe platoul masivului Piatra Mare. Nu departe de aceștia, timp de două zile, clasa a X-a A, împreună cu dirigințele lor, prof. Mihai Bejinariu, a petrecut momente superbe la Bușteni. Traseul spre Cascada Urlătoarea a pus mușchii în funcțiune, iar timpul petrecut la pensiunea unde au fost cazați a sedimentat în inima și mintea lor o amintire care nu va putea fi uitată curând.

Vizita Liceului Internațional Integritas – în proiectul Educație pentru ultima generație

Program al Bisericii Balta Albă și al Liceului Internațional Integritas – în
proiectul Educație pentru ultima generație

Clătite cu suflet a fost un proiect dulce al clasei a IX-a D, un eveniment cu vânzare de clătite homemade, desfășurat în curtea liceului nostru, luni 11 noiembrie, ora 13 : 30. Elevii clasei, coordonați de diriginta lor, prof. Elena Vlădescu, au realizat acest proiect cu un scop caritabil, fondurile strânse fiind folosite în vederea cumpărării de cadouri copiilor de la Centrul de Recuperare Medicală Nicolae Robănescu. A fost o ocazie minunată de a ne îndulci papilele gustative, dar mai ales de a ne îndulci sufletele!

Clasa a XII-a A la Slatina

O dată la ceva timp, avem câte o clasă deosebită, pentru că în acea clasă se adună lideri buni (naturali sau desemnați) și copii cu suflete mari.

O dată la ceva timp, avem copii care știu să se organizeze singuri, care poartă LTA-ul în suflet și îl duc cu ei pe unde merg.

O dată la ceva timp, avem copii la care ne e drag să privim și pe care ne bucurăm să îi numim ai noștri.

O dată la ceva timp, se mai întâmplă minuni.

Momentele acestea vă vor rămâne mereu în suflete și ne bucurăm că ați avut înțelepciunea să vi le creați în acești ani.

Și dacă tot au ajuns acești copii la Slatina pentru a aniversa o prietenă bună cu ocazia majoratului, au găsit oportunitatea aceasta numai bună ca să-L laude și pe Dumnezeu în biserica locală! Ce a ieșit, vă lăsăm mai jos! Vizionare plăcută și bucurie în suflet!

YOUTUBE.COM

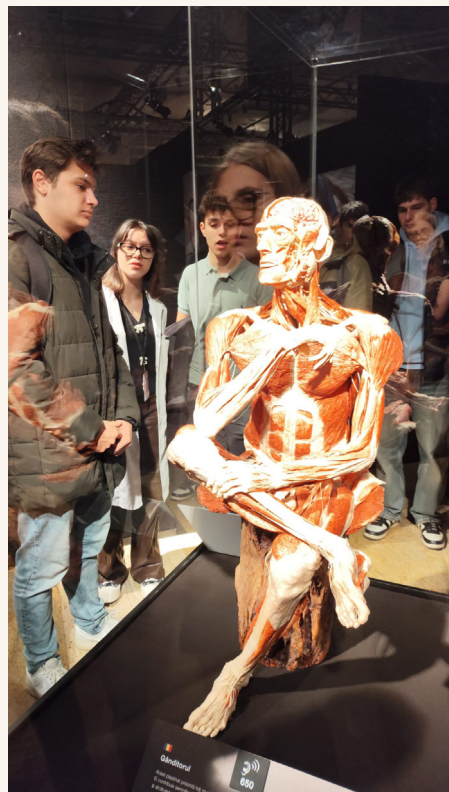
Concert LTA Stefan Demetrescu

Biserica Adventistă Slatina Fond muzical: Picuri de lumină - Sara Stroici Vă mulțumim pentru vi...

<https://www.youtube.com/live/WpwSxQQ3J8Y?si=ryvjEfQFFJ-gJyRg>

Expoziția Body Worlds

Elevii clasei a XI-a A, au văzut astăzi la propriu cum Dumnezeu ne țese și ne modelează așa de frumos, de când suntem un mic embrion și până la maturitate. Au văzut cum arată organismul și organele noastre interne atunci când avem un stil de viață sănătos și cum arată atunci când nu avem grijă de corpul nostru. Au văzut în mod real (nu mulaje sau reproduceri artificiale) corpuri umane, organe sănătoase și organe bolnave, datorită procedurii de plastinație al acestora. Toată această excursie de descoperire a corpului nostru a avut loc la Biblioteca Națională, în cadrul expoziției Body Worlds.

ENCOUNTER

În cadrul altarului din seara de 21 noiembrie 2025, am avut-o ca invitată specială pe Lanelle Cobbin, din Australia, coordonator al programului Encounter. Aceasta a fost însoțită de Directorul Departamentului de Educație al Uniunii Române, Valentin Filimon.

Programul Encounter își propune să ducă activitatea predării religiei sau Bibliei la un nivel superior, invitându-ne la o experiență relațională spirituală bazată pe cunoștințe biblice.

LANSARE DE CARTE – RĂSAD DE SUFLET,
AUTOR – PROF. IOANA DUMITRESCU

Sâmbătă, 23 noiembrie 2024, am avut plăcerea de a găzdui lansarea noului volum de poezii al doamnei profesoare Ioana Dumitrescu. Împreună cu domnii Florin Bică, Dragoș Gârea, reprezentanți ai Editurii Viață și Sănătate, precum și alți invitați, între care domnul Cristinel Sava, filolog și cercetător la Academia Română, ne-am bucurat de muzică, poezie și cultură.

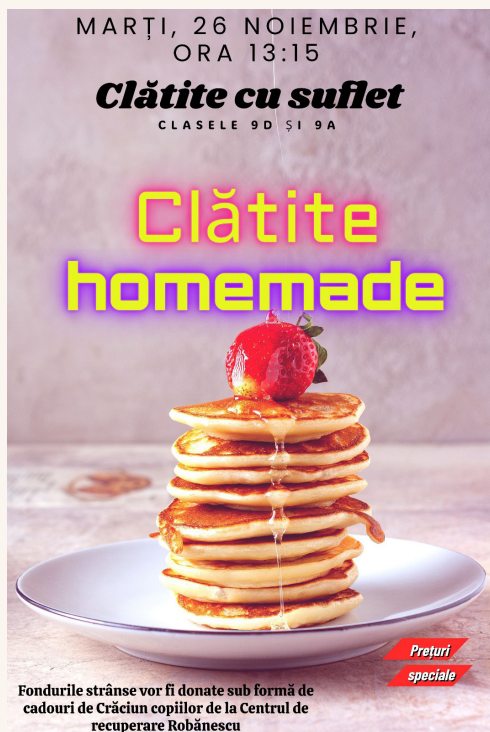
PARTENERIAT PENTRU VIAȚĂ

În ziua caldă a lui noiembrie 2024, am primit o vizită aparte... Atelierul din cadrul proiectului Parteneriat pentru viață - om, animal, mediu organizat de Asociația pentru Sănătate și Educație MENS SANA a strâns laolaltă elevii claselor pregătitoare, dar și pe colegii lor de nivelul primar de la C.N.A Dinu Lipatti. Sub îndrumarea doamnei psihoterapeut și a reprezentanților de la ASPA, copiii au avut ocazia să învețe empatia prin grija față de animale, preocuparea pentru sănătatea acestora, conduita responsabilă în raport cu mediul, importanța igienei acasă, dar și în aer liber, preocuparea față de sănătatea comunității. Nu în ultimul rând, au primit cu multă căldură pe cei doi prieteni necuvântători și au învățat despre posibilitatea adopției.

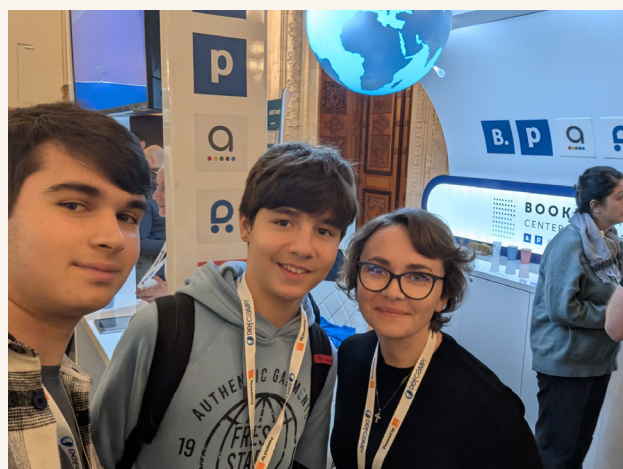
CLĂTITE CU SUFLET

Elevii claselor a IX-a A și a IX-a D, sub îndrumarea doamnei profesoare Elena Vlădescu, ne-au oferit o nouă ocazie dulce, prin a doua ediție a evenimentului Clătite cu suflet. Elevii au fost plini de entuziasm, pentru că vor face o faptă bună copiilor de la Centrul de Recuperare Medicală Nicolae Robănescu, deoarece fondurile strânse în cele două ocazii (3577 lei) vor fi folosite pentru a cumpăra cadouri pentru aceștia.

DEFCAMP 2024

Doi elevi ai clasei a IX-a D, Emanuel Soare și Eric Vigar, însoțiți de doamna profesoară Elena Vlădescu, au participat azi la DefCamp 2024, cel mai mare eveniment de securitate cibernetică din Europa Centrală și de Est, desfășurat la Palatul Parlamentului. În cadrul acestei ediții, elevii noștri au avut ocazia să participe la workshop-uri, conferințe și traininguri pe diverse teme de securitate cibernetică. Un element de noutate este cel de hacking în acțiune, sub forma unei demonstrații live despre cum informațiile publice pot ajuta la găsirea persoanelor dispărute. De asemenea, au participat la o competiție de hacking numită DefCamp Capture the Flag. Au participat speakeri internaționali, experți de top din domeniu, prezentând tendințe, provocări și soluții în securitatea cibernetică.

CLĂTITE CU SUFLET

Marti, 3 decembrie, a fost dus la îndeplinire frumosul proiect al clasei a IX-a D, de a aduce bucurie copiilor de la Centrul de Recuperare Neuropsihomotorie Nicolae Robănescu. Ei nu au făcut această vizită oricum, ci au dăruit din bunurile lor materiale, cumpărând cadouri din suma strânsă în urma proiectului Clătite cu suflet, au dăruit din sufletul lor, au cântat cu bucurie, aducând pace, liniște și speranță în sufletele greu încercate ale copiilor și ale părinților acestora. Elevii noștri au fost însoțiți de doamna prof. dirigintă Elena Vlădescu, doamna profesor învățător primar Cristina Brașov și de capelanul Liceului Teologic Adventist, Teofil Brașov.

Momente emoționante au putut fi trăite în seara de 7 decembrie 2024, la tradiționalul concert de iarnă desfășurat de Corul Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu, la sala Auditorium Pallady! Timp de mai bine de două ore, audiența, care a umplut cele peste 700 de locuri ale sălii, a trăit, cu respirația aproape oprită, o poveste de iarnă, care L-a avut în centru pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Cel născut pentru fiecare dintre noi, în ieslea Betleemului. Vocile puternice și în același timp cristaline ale celor peste 200 de elevi, orchestra care dădea un farmec aparte, vocea inconfundabilă și catifelată a Luizei Spiridon, dar, peste toate acestea, bagheta neobosită a profesorului Mihai Bejinariu, au încântat asistența, creând emoții profunde și umplând sufletele noastre cu bogăția cerului.

SPERANȚĂ

Fiindcă a fost vremea vestirii nașterii lui Isus Hristos, un grup de elevi, însoțiți de prof. Mihai Bejinariu, de Laurențiu Prună, directorul liceului și de capelanul liceului, Teofil Brașov, a împărțit pe 9 decembrie 2024 picături de speranță celor prezenți la HOSPICE Casa Speranței.

Duminică, 8 decembrie, între orele 16-19, pe peluza Bisericii Băneasa din strada Erou Iancu Nicolae 38-38A, biserica locală, în colaborare cu Speranța TV, a organizat a doua ediție a festivalului de iarnă Călătorie la iesle.

Evenimentul include o campanie de strângere de cadouri pentru copiii fără posibilități, organizată de ADRA România

te invită la
CĂLĂTORIE LA IESLE
Duminică, 8 Decembrie
ora 16.00-19.00

Fii generos!
Adu o jucărie
pentru un copil
care nu are.

Colinde live
Scene biblice
Cărți pentru
copii și adulți
Dulciuri
Cadouri

str. Erou Iancu Nicolae,
38-38A
Intrarea liberă

Organizatori: Biserica Băneasa, Speranța TV, ADRA, evs, RVS, Sola Scriptura.ro

21 de voluntari au fost reprezentați de elevii liceului nostru, care au dat un farmec aparte evenimentului. Ei au citit povești pentru cei mici și au jucat rolul personajelor biblice din istoria nașterii lui Isus. Participanții s-au bucurat de tabloul nașterii Mântuitorului, de colinde și de surprize pregătite special pentru cei mici, dar și de gustări delicioase pentru toate vârstele. Nu în ultimul rând, evenimentul a avut și un scop caritabil, având loc o strângere de jucării și hăinuțe pentru cei vulnerabili.

DĂRUIRE

Chiar dacă marți, 10 decembrie, era o vreme mohorâtă, numai bună de stat în casă, elevii noștri au lăsat comoditatea deoparte și au mers încărcăți cu daruri, la copiii de la Centrul de Recuperare Medicală Nicolae Robănescu. Darurile reușiseră să le strângă în urma evenimentului Călătorie la iesele de la Biserica Băneasa și cu ajutorul ADRA România. Copiii noștri nu au dus doar daruri materiale, ci și darul speranței transmis prin cântece, prin discuții de suflet cu copiii internați la centru și cu părinții acestora. Au fost însoțiți de domnul prof. Mihai Bejinariu și de capelanul liceului, Teofil Brașov. Emoțiile și-au pus amprenta asupra acestui eveniment, fiind o ocazie de îmbogățire sufletească pentru toți cei prezenți.

O, CE VESTE MINUNATĂ!

14 decembrie 2024, corul Credo al L.T.A. Ștefan Demetrescu a susținut concertul O, ce veste minunată! la Bruxelles, în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Inter-culturalitate, prietenie, excursii, promisiuni ale revederii.

SĂPTĂMÂNA ȘCOALA ALTFEL

Pentru prima oară în istoria Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu, Săptămâna Altfel i-a avut în vedere și pe cei foarte mici, clasele pregătitoare având activități diverse și încântătoare pentru copilași.

Astfel, clasa pregătitoare A (clasa Ariceilor – prof. înv. primar Raluca Rotaru) a mers în prima zi la Biblioteca Națională a României. După un tur cultural, a continuat cu un atelier de lectură și creație la Ludoteca Apolodor din Labrador. Elevii au avut ocazia să se familiarizeze cu biblioteca și să descopere universul fascinant al cărții. Elevii au fost însoțiți și de prof. Doina Coconu și prof. Cristina Sava. Miercuri, au primit vizita unui agent de poliție de la Siguranța școlară. Elevii au învățat despre cum să circule în calitate de pietoni, despre traversarea responsabilă și respectarea regulilor de circulație. După ce au exersat prin joc, toți elevii au hotărât să fie atenți când merg pe stradă, să se asigure la trecerea de pietoni și să ajungă la școală și acasă în deplină siguranță. Joi a avut loc o activitate de dezvoltare personală coordonată de prof. consilier școlar Damian Cristina - Învățăm perseverența, precum și o activitate practică în cadrul proiectului Și eu trăiesc sănătos! - Să mâncăm un curcubeu!. În ultima zi, creațiile artistice au fost cele care au acaparat atenția copiilor, într-o activitate cu tema Iarna în orașul meu.

Clasa pregătitoare B (clasa Steluțelor - prof. învă. primar Cristina Brașov) a avut, de asemenea, activități captivante, educative și creative, menite să dezvolte abilități diverse și să adâncească cunoștințele elevilor. Luni, copiii au participat la un atelier de pictură alături de profesorul Liviu Diaconu, descoperind lumea culorilor și a formei. Marți, designerul floral Daniela Petrescu le-a prezentat elevilor taina aranjamentelor florale, învățându-i pe elevi cum să aprecieze natura. Miercuri, un agent de poliție a fost alături de micuți pentru a-i învăța reguli esențiale de educație rutieră. Joi, serbarea de iarnă Bucurii de iarnă a adus în inimile participanților emoția specifică finalului de an, copiii prezentând momente centrate pe feeria iernii și a Nașterii Domnului Isus. Vineri, activitatea Igiena îmbrăcăminte – Păstrăm hăinuțele curate! i-a învățat pe copii importanța igienei personale și a îngrijirii hainelor. Această săptămână a fost pentru toți cei implicați o adevărată oportunitate de învățare prin joacă și prin experiențe directe.

Pe lângă aceste activități, care de care mai interesante, cele două clase au avut parte de primele serbări realizate în Liceul Teologic Adventist Ștefan Demetrescu, acestea ducând cu gândul la momentul nașterii Mântuitorului. Într-o atmosferă de vis, copii și părinți s-au bucurat de momente feerice și de vestea bună că Isus s-a născut pentru fiecare dintre noi!

ȘCOALA ALTFEL

Elevii noștri au avut parte de multe experiențe altfel în săptămâna 16-20 decembrie. Zeci de copii care s-au deplasat către diverse locații din România, alții care au descoperit Bucureștiul la pas, bucurându-se de multe locuri care i-au ajutat să-și îmbogățească bagajul educațional. Vă invităm, mai jos, să descoperiți, într-o înșiruire succintă, câteva dintre aceste activități și să vă bucurați, împreună cu noi, de diversitatea și calitatea acestora!

Clasa a IX-a A, împreună cu prof. diriginte Laurențiu Bastoreală, a vizitat multe obiective din București: Muzeul de Istorie, Muzeul Jucăriilor, Târgul de Crăciun, realizând și un tur al clădirilor istorice din centrul vechi al capitalei.

Clasa a IX-a B, împreună cu prof. diriginte Dan Zotica, a petrecut trei zile la Sinaia, bucurându-se de natură, dar și de alte activități pe care orașul de pe Valea Prahovei le oferă din plin.

Clasa a IX-a C (prof. diriginte Luminița Nistor) a participat luni la un curs de prim ajutor organizat la liceu, după care elevii s-au urcat în trenul de Brașov, petrecând în acest oraș o zi superbă, chiar dacă a fost destul de friguroasă. Reveniți în București, împreună cu clasa a IX-a A, au vizitat Muzeul de Istorie, Muzeul Jucăriilor și au făcut un tur al clădirilor istorice din centrul vechi.

Clasa a IX-a D a petrecut câteva zile superbe la Sinaia, unde s-au bucurat de activități frumoase, inclusiv de zăpada mult așteptată. Clasa a fost însoțită de prof. diriginte Elena Vlădescu și de prof. Tiberiu Koós.

Clasa a IX-a E (prof. diriginte Claudia Enache) a avut numeroase activități pe tot parcursul săptămânii. De la participarea la cursul de prim ajutor, organizat de doamna asistent medical Carmen Dobre, continuând cu vizita la Facultatea de Biotehnologii, unde au putut participa și la un laborator demonstrativ, vizitând apoi expoziția Body World de la Biblioteca Națională și terminând cu o seară de patinaj pe gheața noului patinoar Berceni Arena, elevii clasei de Științe ale Naturii s-au bucurat de zile minunate.

Clasa a X-a A, împreună cu prof. diriginte Mihai Bejinariu, a vizitat expoziția Body World deschisă la Biblioteca Națională

Clasa a X-a C (prof. diriginte Cristian Manase) a realizat un tur al principalelor obiective turistice din centrul Bucureștiului, printre care Hanul lui Manuc, Curtea Veche, Calea Victoriei, Pasajul Vilacrosse, Piata Revoluției, Ateneul Român.

Clasa a X-a D (prof. diriginte Rodica Gușatu) a plecat în excursie la Brașov, fiind însoțiți și de prof. Tiberiu Koós și de capelanul liceului, Teofil Brașov, îmbinând utilul cu plăcutul, având activități diverse, vizitând frumosul centru al orașului, Muzeul Interactiv de Științe, dar profitând și de zăpada proaspăt depusă de la Poiana Brașov, pentru un săniuș pe cîste.

Clasa a XI-a A a fost în vizită la Bușteni, împreună cu prof. diriginte Luminia Dimoiu. Au fost multe jocuri, plimbări în natură, mâncare gustoasă pregătită chiar de mâinile lor, părtășie de calitate, râsete și bună dispoziție.

Clasa a XI-a B (prof. diriginte Reluța Mihart-Păune) a fost împreună cu prof. Cristinel Sava într-un periplu care a cuprins o mică vizită la sala de lectură a Bibliotecii Facultății de Litere, apoi un scurt tur prin centrul Bucureștiului, în cadrul căruia au văzut diverse clădiri și monumente, despre care au aflat câteva informații interesante: fântâna din Piața 21 Decembrie 1989, fostul bloc Dunărea, hotelul Intercontinental, Teatrul Național, Kilometrul 0 al Democrației, Spitalul și Biserica Colțea, Palatul Suțu, fostul sediu al Comitetului Central al PCR, Biblioteca Centrală Universitară, Ateneul Român, Athenee Palace, Palatul Regal, Țeapa din Piața Revoluției, Palatul Telefoanelor, cofetăria Capșa, Cercul Militar Național, magazinul Victoria și celebrul restaurantul Caru' cu Bere, unde au și servit masa împreună. Ca să fie experiența cu adevărat intensă, au plecat apoi în excursie la Brașov, unde au descoperit câteva din frumusețile acestui oraș medieval.

Clasa a XI-a C, împreună cu prof. diriginte Anca Mereuță, a vizitat expoziția Body World de la Biblioteca Națională și Muzeul de Istorie al României.

Clasa a XII-a A (prof. diriginte Sergiu Avram) și-a îmbogățit cunoștințele în domeniul sănătății, participând la cursul de prim ajutor desfășurat de doamna asistent medical.

Clasa a XII-a B, împreună cu prof. diriginte Daniela Zaharia, a participat la o acțiune provocatoare pentru timpurile noastre, un seminar anti-drog, cu multe învățături pe termen lung. Ziua următoare au urcat în trenul de Craiova, unde au vizitat celebrul Târg de Crăciun, superbul Parc Romanescu și alte câteva obiective din capitala Olteniei.

Clasa a XII-a C (prof. diriginte Ioana Dumitrescu) a avut ocazia să intre într-un cabinet stomatologic din Ploiești, unde au putut să interacționeze cu ceea ce înseamnă meseria de medic stomatolog. Ei au fost însoțiți de capelanul liceului, Teofil Brașov.

În afara acestor activități, un grup mixt de elevi a putut participa la un proiect caritabil, de strângere de alimente neperisabile pentru persoane vulnerabile, organizat de Asociația Ridică-te și umblă!, prin proiectul național Banca pentru alimente. La acest proiect au participat circa 1000 de magazine din toată țara. Din partea Liceului Teologic Adventist Ștefan Demetrescu, au participat în jur de 60 de elevi voluntari, în 6 magazine din București, în zilele de vineri, sâmbătă seara și duminică.

A fost o săptămână plină, încărcată cu activități diverse, care mai de care mai interesante. Și iată că după două module încărcate și după această Săptămână Altfel, a venit și momentul unei vacanțe binemeritate pentru toată lumea. Dumnezeu să poarte de grijă tuturor și să ne revedem cu bine la școală în ianuarie!

URMĂREȘTE-NE!

Liceul Teologic Adventist *Ștefan Demetrescu* este acum atât pe Facebook, cât și pe YouTube! Vă invităm să scanați codurile QR de mai jos pentru a accesa conturile liceului și a ne urmări activitățile de-a lungul anului.

YouTube

Facebook

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST

ȘTEFAN DEMETRESCU

REȚEAUA ADVENTISTĂ DE EDUCAȚIE

NR. 5